

REALITATEA

ilustrată

Societatea „Tinerimea Română” la statua lui Mihai Viteazul. (Un grup de elevi depun o coroană pe monumentul Voevodului).

CRONICĂ DE PRIMĂVARĂ

POATE nu-i o simplă întâmplare, că toate anotimpurile sunt de genul feminin la noi, anotimpuri mai capricioase ca oriunde, bătăndu-și joc de calendarul care le anunță oficial, invariabil și totdeauna greșit, data sosirii și a plecării.

Căci ele procedează ca niște femei cochete, prin surpriză. Când nu mai speri venirea lor, abia atunci se înduplează. Când crezi că te-ai liberat de ele, iată că se întorc mai acaparante ca todeauna.

Scrise cu majusculă, Primăvara, Vara, Toamna și Iarna, apar într'adevăr ca patru doamne mari, excesive în darurile ca și în pretențiile lor, nestiutoare și nepăsătoare de nevoile vulgului, târând în lumina lor suila fidelă de pași: primăvara îndrăgostirii, vara vilegiaturii, toamna, trenе de frunze și iluzii risipite, iarna sclipirile carnavalului.

Primăvara din anul acesta, a cochetat cu Pământul fără nici un scrupul. L-a omăgît perfid o săptămână din Februarie, a continuat în Martie, stricând rostul urăcios al Babelor, și când a socotit că l-a desghețat destul a dispărut într'o bună noapte, poate de convență cu mătușa ei, Iarna, care nu se îndura să abdice încă.

De data asta însă, nu ne mai putem înșela. Primăvara e între noi, definitiv. Cum să fim incredințați? E drept că prin curțile și străzile noastre înăbușite cu asfalt, nu putem învoaca verdețea și florile de cais. Oazele grădinilor ne apar între zidurile tot mai dese și mai înalte de beton, ca niște alcătuirii artificiale. Iar în indiciul barometrelui, am pierdut de mult încrederea. Dar avem un semn care nu dă greș. Trebuie să facem numai cei câțiva pași până în centru, spre seară.

Trotuarele căii Victoriei sunt atât de înfesate, încât mersul e posibil numai în pașii de damblagiu... Prin mijlocul străzii circula automobilele într'un val fără sfârșit, cu viteza maximă și cu țipătul klacsoanelor mai formidabil chiar decât urletele colective ale difuzoarelor de radio!

E simfonia crășenească a primăverii. Admirai prin văzduh jocul miilor de particule ale prafului, stărnit de roți ce se rostogolesc fără oprire și par'că fără țel, ca într'un absurd supliciu la modă. Și apoi lărgiți nările și aspirați adânc. Aerul e impregnat de miros de benzină. Nici o îndoaială nu mai poate fi: e primăvară.

EXCURSII BUCUREȘTENE

După numărul biletelor de închiriat din acest an, se pare că jumătate din București se va muta în jumătatea cealaltă. Cadrilul a reînceput de vreo doi ani, cu aceeași frenetrie ca înainte de război. Din cele trei figuri ale jocului; căutarea casei, mulatul și instala-

rea, numai figura întâia are printre neplăcerile ei și câteva părți plăcute. Mutatul înseamnă oboseala împachetării și sfărâmăturile despachetării. Instalarea cuprinde surpriza defectelor ascunse ale casei, dar în căutarea ei, pe lângă că ai tovarășia speranței de a găsi locuința ideală, mai ai și prilejul de a colinda cartierele, făcând sau refăcând cunoștință cu Bucureștii.

Se va zice că prilejul acesta îl are bucureșteanul în orice timp al anului. Se înțelege că-l are, dar nu uzează de el. Nimeni nu zice „mă duc să mă plimb“, cu intenția de a se îndrepta spre alle căi, decât a-celea bine cunoscute și bine înghesuite din centru.

Bucureșteanul călător prin marile capitale străine, se simte obligat să le cuture în lung și'n lat, să viziteze cu docilitate muzeele de artă, de știință sau istorie, laboratoarele și uzinele, grădinile și palatele, să se extiazze după indicațiile ghidului, întorcându-se după luna de vacanță năncit și fericit că „a văzut tot“.

În orașul său nu simte nevoia să vadă sau să revadă locurile de acest fel. Fiecare circulă într'o rază exclusivă. Oborul nu cunoaște Cotrocenii și Grivița nu-i curioasă de Parcul Bonaparte. Nu se pot număra, fiindcă sunt prea mulți bucureștenii cari n'au mai dat prin Parcul Carol de la expoziția întâia, care n'au mai sărbătorit prin Cișmigiu de când sporturile de iarnă și-au mutat adepții distinși la Sinaia și n'au mers să respire aerul Șoselei, de când criza le-a vândut vehiculul. Dacă n'are a-faceri răspândite prin cartiere, bucureșteanul nu parcurge decât acelaș traseu, adesea închis în tramvai, năncit în familie.

Sfântul Gheorghe și sfântul Dumitru apar astfel de două ori pe an ca niște călăuze îmbolditoare. Sub egida lor, triburi de bucureșteni pornesc în excursii dealungul străzilor, străbat îndepărtate și necunoscute mahalale, au surpriza parcurilor de case cu arhitectură vie și a parcurilor de verdețea unde Cullul nou al Soarelui are temple, adică un mic strand, deocamdată pentru copii.

Desigur că nu-i decât o cunoștință superficială pe care o fac astfel bucureștenii cu orașul lor, și va fi nevoie de cine știe ce alte prilejuri, pentru ca ei să-i afle frumusețile din muzeu, să-i deslege lăcuțul bisericilor, să-i iubească împrejurimile cari au acelaș farmec și fără automobil propriu.

Pentru vacanțele mici și mari, care se vestesc încercuite de aceleași curbe de sacrificii ca și pentru Duminicile de primăvară, există un teren necunoscut de escursionisți la îndemâna bucureștenilor: Bucureștii.

Alice GABRIELESCU

Koprol

**PURGATIV
IDEAL**

**DE
CIOCOLATA
LAXATIV PLĂCUT KOPROL**

DOAMNELOR! ♦ DOAMNELOR!

S'A DESCHIS în BUCUREȘTI
Calea Victoriei 14, vis-a-vis de Prefectură
Depozitul de măfășuri și stofe
„VIDAS“

Calități superioare * Prețuri originale de fabrică
CONSULTAȚI VITRINELE NOASTRE

**COZONACI FRUMOSI
FAINA DE AUR HERDAN**

Diamantele roșii

CONCURSURILE de frumusețe au devenit competițiuni obicinuite în fiecare țară. Galvestonul primește în fiecare an candidatele care sunt examinate și clasate de un juriu absolut competent. Frumusețea „Missei Universe” este viu comentată, femeile caută să se apropie de tipul la modă și în cele mai dese cazuri reușesc.

Frumusețea naturală birue însă totdeauna în aceste concursuri, acum ca și în trecut.

Cele de mai jos sunt o dovadă concludentă.

Cazul s'a petrecut în 1911, când concursurile de frumusețe erau un fel de inovație pe care numai America, țara tuturor îndrăselnelor, o putea lansa în societatea înaltă.

La începutul acelei ierni, ziarele publicau următoarea informație: „Sir William S... cunoscutul miliardar, va inaugura în curând noui galerii în somptuosul său palat din Fifth Avenue, unde va avea loc și primul concurs de frumusețe din orașul nostru. Se știe că, orice banalitate e exclusă din procesul selecțiunii, prin faptul că la acest „match”, nu vor participa decât doamne din aristocrație. Se mai știe că incontestabila rivalitate a două din cele mai nobile lady-es adaugă mult atracției acestui concurs, ce pasionează pe estefii întregii Americi!”

— „Mărul de aur va fi al tău Lolote! Care Paris ar îndrăzni să ezite?” zile lordul Stuart la urechea tinerei sale soții.

Aceasta surăse și răspuse, privind valurile care se topiau ca o spumă pe plajă:

— „Dacă n'aș ști că dorești o ratificare publică a alegerii pe care ai făcut-o, căsătorindu-te cu mine, aș fi preferat să nu particip... să las pe lady Seymoor să triumfe!... Ce-mi pasă de acest eventual succes? Pentru mine tu ești totul!...”

Lordul se apropia de ea, plecându-și capul, spre a-i vedea ochii, ochii ei minunați, de culoarea violetei și murmură:

— „Pentru mine, trebuie să concurezi Loly; tu ești mândria mea; primește această ocazie de a apărea, de a fi „tu”; fi bravă și voiața de a străluci să adauge dacă se poate, frumuseții tale, să eclipseze pe acea femeie fără inimă! A renunța, ar fi să mărturisești că ți-e teamă să nu ieși biruită”.

— „Fie, voi concura deci și voi fi frumoasă... ca în ziua cununiei noastre!”

Era încântătoare: extrem de tânără, de un blond natural și atât de pur, încât nu ți-ai fi putut închipui altfel pe blonda Venus. Linile obrazului și ale corpului său, erau perfecțiunea însăși, dar mobilitatea trăsăturilor îi dădeau o frumusețe mereu nouă, așa cum o lumină savant deplasată, schimbă aspectul obiectului iluminat. Era sglobie și tandră, totdeauna veselă; nimic artificial nu stânjenia pe cei ce se lăsau prinși de farmecul ce risipia. Și ca și cum natura n'ar fi făcut destul pentru această capo d'operă, avea o voce minunată, al cărei timbru plin și grav, se revela în cele mai mici cuvinte, prelungindu-le rezonanța, așa cum percepți mult timp încă, undele emise de o liră de cristal.

— „Incântă fără să vrei, ca o floare în lumina soarelui. În tine totul e grație simplă și necăutată”, zise soțul admirativ. „Cealaltă, americana cu voiața de metal, te înghiață!”

Un nor trecu pe fruntea-i sidefată. Tânăra femeie avea intuiția unei lupte, a unei ciocniri pe care, cu frumosul său suflet, ar fi vrut s'o ignoreze: două rase aveau să se întâlnească în acest concurs.

vista „Descoperirile Științei”, un articol păru să-i atragă atențiunea și deodată, fața sa își pierdu imobilitatea. Iată ce citise:

ȘTIINȚA ȘI FANTEZIE

„Peter Grossfield, marele savant, ale cărui cercetări asupra radiului ne sunt destul de cunoscute, ne comunică o ciudată descoperire.

Poate da în mod durabil o strălucire roșie, extraordinar de tumtuoasă, pietrelor prețioase, în special diamantelor. Aproximarea radiului n'ar fi străină de această modificare a substanței lor.

Nimic mai ciudat decât vitrina unde Sir Grossfield, expune în plină obscuritate, pietrele pe care le-a tratat. S'ar părea că toate cochetele ar trebui să dorească aceste bijuterii, care pot transmite misterioasa lor lumină, celor care ar vrea să le poarte!

Totuș, nici o femeie, — până acum, — n'a încercat, să se impodobească cu ele: aceste diamante și-au pierdut inerția minerală; un fel de viață magnetică pare că le însuflețește și se spune că n'ar fi nevătămătoare. Dacă pietrele de foc ar fi... pietrele morții?”

— „Nimeni n'a încercat” își zise tare Lady Seymour. „Și... chiar de ar fi așa? Ce importă? Să fii o oră idolul magnific, înaintea căruia să tremure mulțimea și să se extazieze juriul uimit!...”

S'o detroneze pentru totdeauna!

— „Supremă bucurie, va fi dat să te plătesc prea scump? Vreau să triumf!! Totul se realizează prin voiața!” își repeta lady Seymoor cu câteva minute înainte de a apărea înaintea juriului.

★

— „Nu te teme de nimic!” spunea pe de altă parte Loly soțului său, „mă simt fericită: o atmosferă de dragoste mă învăluie!”

Femeile nu se văzuseră și păreau că una nu știe de existența celeilalte.

La capătul imensei săli se ridicase o estradă, împodobită cu covoare superbe. Fondul era o perdea de catifea neagră. O rampă a cărei lumină era modificată după voiața, lumina defileul acestei elite de tinerețe și grație, dar concurențele aveau senzația vagă, că nu formau decât figurația unei scene și că numai sfârșitul ei pasiona publicul, căci de comun acord se decisese, ca aristocratele rivale să apară la urmă.

Insfârșit, lady Stuart apără.

Draperiile se desfăcură. O văzură flexibilă, curbată într-o reverență al cărei secret nu-l posedă decât ea, îndreptându-și încet tânărul trup, cu mișcarea unei tulpine ce răspunde chemării soarelui. Era încântătoare: ai fi zis întruparea de un moment într'un trup iluzoriu al unei nimfe. Nu purta nici o bijuterie, dar părul de aur abia înodat, împodobit de un singur crin, făcea cât cea mai bogată diademă. Ochii ei de o culoare nedecisă, între albastru și mauve, aveau dulceața primăverii.

O simplă rețea de perle lăsa să se ghicească splendoarea bustului, reținând un peplum bizar ce șerpuia pe trup, până la picioarele-i goale. Un fremăt de uimire se ridică din asistență, care avea impresia c'o vedea pentru prima dată.

Fu un adevărat delir de entuziasm. Ovațiunile continuară mult timp, după dispariția Ladyei Stuart.

Deodată luminile rampei se stinseră.

Intr'o poză hieratică, fără ca cineva s'o fi văzut-o intrând, Lady Seymour își făcuse apariția pe estradă. Deși înconjurată de obscuritate, concentra par'că asupra ei o misterioasă lumină roșie, care nu venia de nicăieri... Gestul de salut oriental pe care-l desfășură, creă o lumină fluidă de foc.

Avea frumusețea dar și calmul zeităților care-și mențin prin măreție și teamă, cultul crud al cărui obiect sunt; și în această creatură împodobită cu bijuterii necunoscute, în această femeie, ai cărei ochi cu privirea goală, păreau pietre, așa cum trupul îi părea o marmură perfectă, poporul american recunoscă idolul care-i reprezenta puterea și măreția.

Evantaiile încetaseră să mai bată; respirațiile se opriseră par'că: urmă o tăcere adâncă! Tăcerea mulțimei are totdeauna ceva îngrozitor, teribil.

Totuș o voce îndrăzni:

— „Impreună! să le vedem împreună!”

Sprâncenele idolului se încrețiră de ciudă poate — și mii de voci repetară:

— „Da, amândouă pe estradă!”

Rechemată, lady Stuart reapără. Pietrele fatale ale celeilalte ajungeau s'o lumineze. Nu era posibilă nici o paralelă: cine poate compara o floare, acest miracol al căldurii, această minune născută din mângăierile soarelui, cu diamantul eternității?

Jos, rupând în sfârșit tăcerea, se angajă discuții, la început confuze, apoi vehemente.

Strălucirea americancei se accentua; ochii săi luaseră sclipirea diabolică a nestematelor ce o împodobiau și ai fi zisă că ființa sa era toată numai priviri.

— „Lady Seymoor! Lady Seymoor!” se auzia strigându-se din toate părțile.

Avea să triumfe?

Ideea apropiatului său succes, o înălță par'că; orgoliul, voluptatea victoriei o transfigură...

Dar, deodată o vâzură întinzându-și într'un gest de teroare, mâinile crispate ca niște ghiare; pupilele sale scânteetoare se dilată; corpul său sculptural fu cuprins de o vibrație sacadată.

Groaza se întinse și în sală; spectatori se simțeau în prezența unui geniu invizibil contra căruia nu puteau întreprinde nimic.

Și blestemata aureolă creștea tot mai mult: fulgera. Lady Seymoor inspira groază: o vâzură sbătându-se ca sub mușcătura unui agresor nevăzut, smulgând cu furie diamantele roșii, scuturându-și pletele din care lunecă o ploaie de raze; fiecare gest părea să ațâțe această lumină diabolică; figura nenorocitei strecură spaimă în inima acestor oameni incapabili de a o ajuta; părea o torță arzând fără flacără.

Piatra morții își desăvârșea opera și nebunia orgoliului era plătită!

Căzu horcâind, doborâtă, așa cum se prăbușește o statuie atinsă de trăsnet... Și colo sus, pe trepte, dominând idolul sfărâmat, femeia floare, femeia de carne, aceea a tuturor timpurilor, aceea care s'a născut pentru a da iubire și a crea viață, lady Stuart, femeia pur și simplu împodobită doar cu darurile naturale, surădea soțului său.

Publicul se împrăstie zăpăcit iar juriul acordă titlul de „cea mai frumoasă femeie”, lady-ei Stuart.

După cum era și logic, afacerea a stârnit o valvă extraordinară în Statele Unite, unde ambele femei erau cunoscute ca rivale ireductibile.

Acum însă, strălucia steaua lady-ei Stuart, crinul inoalt, femeia

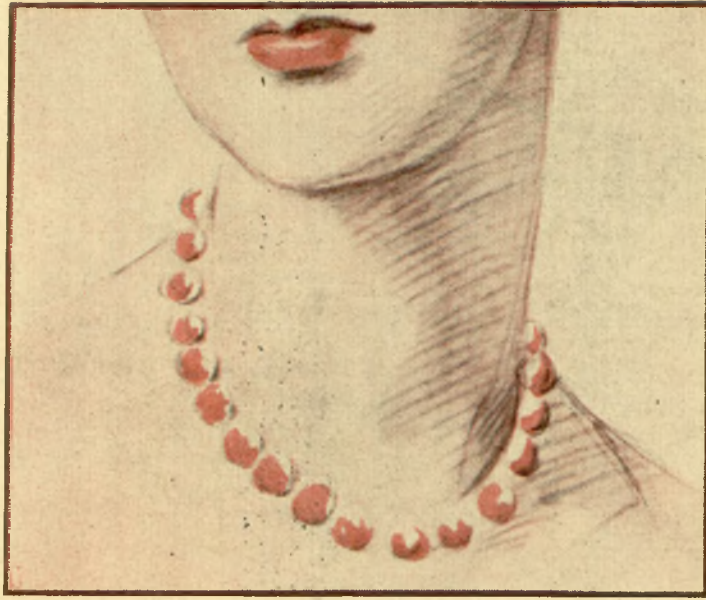
pură ca petala unei roze, scăldată în roua lucie a dimineții.

Parisiana era pur și simplu asaltată de admiratori și admiratoare, purtată în triumf, solicitată insistent pentru autografe și președintele Statului New-York, ca și primarul metropolei, organizară fastivități în cinstea ei.

Ea apărea pretutindeni la brațul soțului ei, vecinic zâmbitoare, dar purtând pe buze un surâs amar, surâs al decepției.

Zadarnic se 'ntreba fiecare, asupra cauzei tristeții, de care frumoasa femeie părea cuprinsă.

Dar nimeni nu putea răspunde.

Diamantele roșii străluciau înșirate în colan la gâtul lady-ei Seymoor, ca sclipiri de foc...

Pe de altă parte, moartea îngrozitoare a celeilalte candidăte, sesiză organele judiciare.

La început legistul atribui moartea fulgerătoare a lady-ei Seymoor unui atac de cord. Dar ziaristii cari fuseseră prezenți la concurs, dădură alarma prin cotidiane și cerură o anchetă legală, asupra cauzelor morții.

După lungi investigații, detectivii oficiali și cei ai ziarelor descoperiră originea și efectele diamantelor roșii.

Bijutierul dela care cumpărase lady Seymoor bijuteriile, fu „invitat” la un interogatoriu, unde afirmă că într'adevăr, decedata era clienta lui, dar că „diamantele roșii” vândute aveau această culoare, numai printr'un aranjament special, descoperirea d-rului Groosfield neavând nici o legătură cu ele.

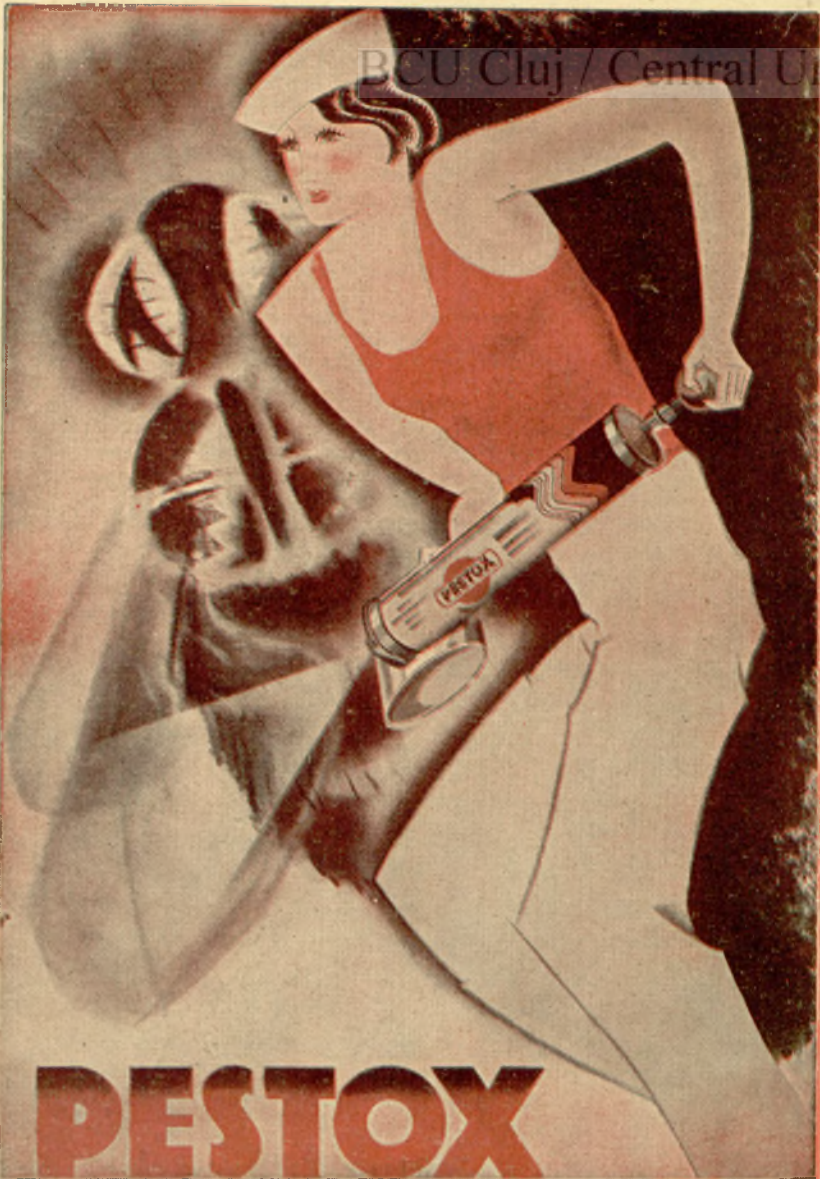
Dar ziarele protestară și cerură dreptate. Autopsia făcută după deshumarea lady-ei Seymoor dovedi că țesuturile inimii erau complet distruse, din pricina emanațiilor de radium.

Profesorul Grossfield fu arestat și înstruit cu toată deferența cuvenită unui mare savant.

Dar marile cotidiane ca „New-York Herald” și „Tribune” cerură insistent deschiderea unui proces, în fața juraților, pentru crimă premeditată.

Intr'adevăr procesul a avut loc și profesorul a fost osândit la 10 ani închisoare. Peste trei luni a înebunit în pușcărie.

(Trad. din limba engleză de E. A.)

PESTOX
INSECTICIDUL IDEAL

Probleme

S'A OBSERVAT în sfârșit că tineretul școlar e amenințat de surmenaj. Și nu au dat alarma spiritele morocânoase, totdeauna pornite contra progresului, ci spiritele cele mai distinse, savanții și pedagogii, în contact direct cu tineretul școlilor, aceștia au avizat că programele școlare sunt prea încărcate și că ar fi nevoie de o revizuire a lor.

Fără a fi cătuș de puțin compente în materie, e de ajuns să răsfoiești manualele școlare moderne, spre a constata că ciclul de cunoștințe impuse cere creerii o efortare herculeană.

Nu poți trece cu vederea completa inutilitate practică a unora din materiile predate. Câte din tinerele fete vor avea nevoie să știe în cursul existenței lor, care e experiența lui Joule, pentru măsurarea energiei mecanice e căldurii, sau care este procedeul pentru fabricarea acidului chianhidric? N'ar fi mai bine să învețe cum se gătește o supă sau cum se dozează biberonul unui copil? Văd de aci cum tinerele noastre savante fac o mină de desgust, gândindu-se numai la asta! Dar va veni o zi, când se vor lua de cap, în fața plânsurilor disperate ale copilașului lor, pentru că nu vor ști că e de ajuns să-l culce pe pântec și să-l lovească ușor pe spinare, spre a-l scăpa de mica dilatare internă, care a produs toate aceste zvârcoliri.

Și nu e glumă! Am asistat chiar săptămâna trecută la mișcătoarea scenă a unei bacalaureate, care-și frânga mâinile de disperare, în fața micuțului ce se sbătea ca un vierme tăiat în două, urlând să ridice strada. Din fericire, soacra sosi la timp; puse copilul pe ge-

nunchi și pac! pac! remediul se dovedi perfect eficace.

La ce bun să înveți chimia și fizica, dacă urmează să lucrezi într'un birou sau magazin, sau pur și simplu să te căsătorești? Adevărata chimie e să păstrezi sănătatea soțului și a copiilor, veghiând asupra hranei lor, căci fizicul și moralul se influențează reciproc; or fizica n'are nimic a face cu toate astea.

În loc să învețe o sumedenie de lucruri, pe care le vor da la prima ocazie uitării, ar fi mult mai util să se predea tinerelor noastre fete puțină legislație simplă, care le va fi de mare folos în viață.

Femeile savante ale școlilor noastre, nu cunosc cele mai elementare principii ale vieții practice; câte din ele știu cum să deschidă un cont la bancă, sau cum să redacteze un contract de închiriere? Câte femei rămase văduve, sau silit să divorțeze, nu s'au văzut, ele și copiii lor, furate și ruinate din cauza totalei necunoștințe a formalităților vieții de toate zilele?

O vorbă a lui Dumas

INTRO zi pe când Alexandru Dumas se prezenta la o acțiune, cu una din dramele sale de curând editate, un medic care se găsea de față, îi spuse pe un ton protector:

— „Se pare că scrii drame, tinere și că le dai la legal?”

— „Intocmai ca d-ta”, răspunse Dumas: „cu singura deosebire, că dramele sunt legate în piele, iar ale d-tale în scânduri de brad”...

Din capriciile artei

Halucinații picturale

JEAN PIERRE VIOLLIER e pentru pictura modernă, ce-iace Poe a fost pentru literatură. Se spune că pânzele sale, expuse la Londra și Paris, revelează toată ororă ce-i populează visele. Vizitatorul expoziției riscă să bufnească în răs în fața acestor halucinații, de o coloratură atât de crudă. Lumea artei însă îl ia în serios și-l salută ca pe un geniu.

E destul să ne aruncăm o privire asupra acestor picturi, spre a ne convinge că Viollier nu minte și

Tărani dormind

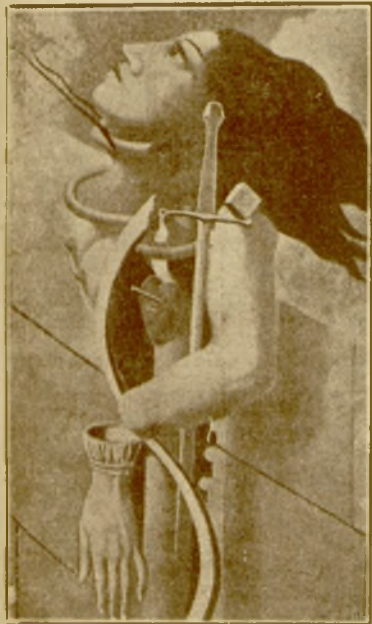
1915 și de-atunci a expus mereu, în cele mai mari galerii ale Europei. După o scurtă călătorie în Italia, revine la Geneva, unde fondează în 1922 „grupul” intitulat „Le Disque”. În 1924 câștigă marele premiu Lissignol, ceiace-i dădu ocazia să se illustreze la Paris. După o expoziție la Viena, în 1924, plecă la Paris, unde se stabili.

Nu se dă înapoi dela publicitate, ca și pictorul Dufrenoy, care mărturisă unui prieten:

— „Când îmi expun lucrările, am senzația că apar gol, în fruntea unei mulțimi.”

Pânzele lui Viollier au avut cinstea să apară la Salonul de toamnă, la Independenți și la Tuilerii.

Expunându-și ideile asupra cubismului, Viollier spune că intenția lui e să creeze o artă mai profundă și mai umană. Cert e că a reușit să creeze abisuri — insusceptibile de vre-o interpretare. Doar diavolul indigestiei ar putea

Ioana d'Arc

afirmă, că n'a luat în viața lui o lecție de pictură. Astăzi pentru a deveni artist, nu mai e nevoie să te înrolezi la Belle-Arte, nu mai ai nevoie de ucenicie. Anarhia e la ordinea zilei. Arta contemporană, — spun inițiații, — e dinamică, nu statică sau imitativă și „creează natura”. Raphael și Poussin trec în ochii lor drept copiiști puerili.

Disprețuind realitatea, Jean Pier-

Calul fără călăreț

re Viollier nu urmărește în pânzele sale, decât reproducerea halucinațiilor visurilor sale, dând liber curs instinctelor și imaginației. I-nimi însângerate, fantome, capete umane pe trunchiuri de copaci, pumnale, șerpi, morminte ce se deschid, se îmbină în compoziții de un deconcertant bizar.

Reproducem aci câteva din pânzele sale.

Artistul e originar din Anvergne. Și-a început cariera la Geneva în

Prea înalt spre a mânca la masă

Jack Earle e probabil cel mai înalt om din lume. Are doi metri și cincizeci înălțime și cu toate că nu e gras de loc, cântărește 148 kgr. Datorită extraordinarei sale înălțimi, are contracte foarte avantajoase cu casele de filme și e cunoscut în toată lumea. Se pare însă că nu e tocmai plăcut să fi un gigant între oameni.

Fotografia ce dăm aci, a fost luată când nesfârșitul star de cinema s'a oprit la Chicago, în drum spre New-York. Intrând într'un restaurant, i-a

„Venera cea roșie”

traduce subiectele pânzelor lui Viollier.

— „Artiștii moderni sunt nebuni, și numai printr'un concurs al norocului, nu trăesc în ospiciu” a declarat de curând un critic, părăsind o expoziție a ultra-moderniștilor. A fost probabil izbit de Picabia, care dă liber curs instinctelor; de Braque, care încearcă să exprime inexprimabilul; de Lipchitz, care a expus tocmai o sculptură intitulată „Harpistul” ce pare o poartă de fier lovită de trăsnet; de Marcoussis, cubistul, care a făcut zilele trecute câteva ilustrații pentru volumul lui Gérard de Nerval, bardul dement, care a încercat să-și facă faimă, târând un rac după el pe străzi.

teacă, și adormita sărind din somn speriată, văzu cu groază înaintea ei, un om cu privirea rătăcită, care parea s'o amenințe cu sabia.

Vă închipuți urmarea: strigăte... spaimă... confuzie... explicații, scuze și rasele!

Cum poți face să meargă un teatru

ISTORIOARA care urmează și care are calitatea de a fi autentică, a avut loc la New-York. Proprietarul unui mic teatru de cartier, care nu izbutia să atragă nici măcar atâtea persoane câte îi trebuiau spre a umple o zecime din sală — și așa destul de mică, — își vânduse întreprinderea unui om care nu se ocupase în viața lui de arta dramatică. Dar cu toată neștiința sa în chestiuni teatrale, noul director știu să se descurce. Toți locuitorii cartierului primira această ademenitoare invitație:

„Cei ce vor să vină la teatrul meu, pot intra pentru prețul de 25 de cenți, cu condiția ca fiecare să aducă o bucată de cărbune, pe care o va depune într'unul din cei doi saci dela intrare. Când sacii vor fi plini, va avea loc tragerea la sorți a numerelor de pe biletele de intrare. Posesorii celor două numere câștigătoare vor primi fiecare câte un sac de cărbuni”.

Ideia se dovedii minunată. Sala se umplea regulat când veni vara, directorul înlocui cărbunii cu cartofi.

Intre prietene

Două bune prietene ies dela un bal mascat:

— Nu știu de ce, dar astă seară nu mi s'a adresat nici cea mai mică galanterie.

— Și cu toate astea, erai mascată!

Ea a cucerit multe inimi

prin surâsul ei fermecător cu dinți sănătoși și frumoși — îngrijirea zilnică cu cea de 40

de ani experimentată și înviorătoare pastă de dinți

SARG

KALODONT

Dinți frumoși

fost absolut imposibil să se așeze la o masă, din cauza picioarelor sale extrem de lungi.

O chelnăriță ingenioasă, aduse o scară, de care gigantul își rezemă un braț iar chelnărița urcă trei trepte, spre a-i servi dejunul.

Mr. Earle regretă uneori că paturile, scaunele, pragurile și plafoanele sunt făcute pentru muritori normali, căci lui nu-i pot fi de nici un folos.

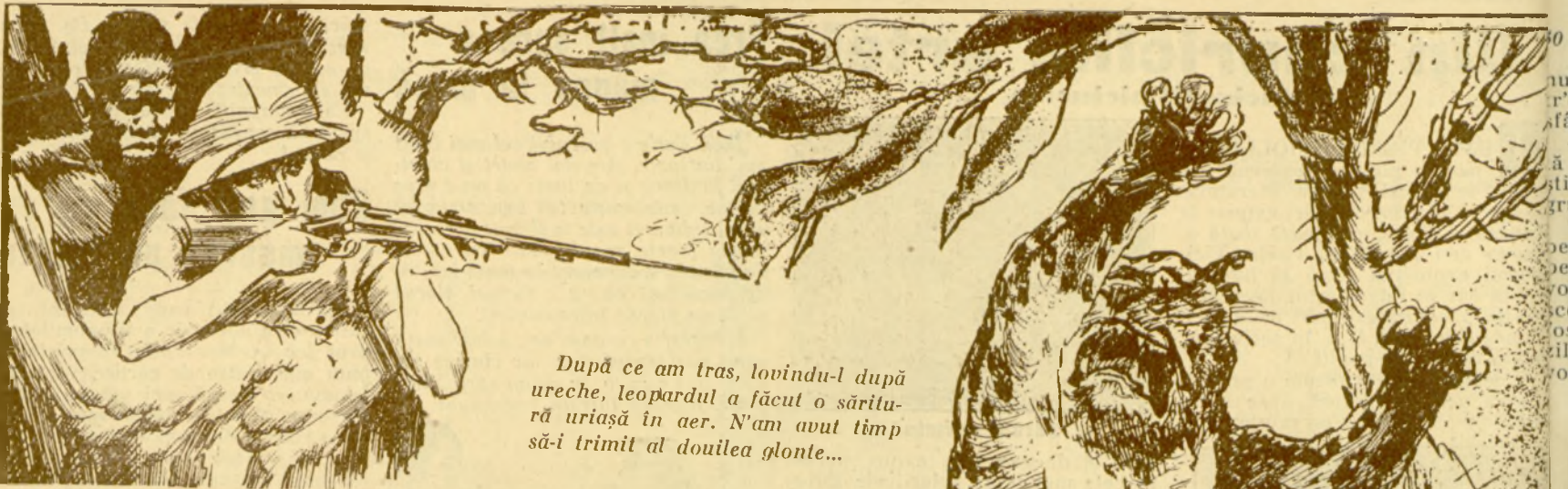
Chiar în hotelul din New-York unde sunt odăi speciale pentru oameni înalți, actorul de doi metri jumătate înălțime găsește paturile prea scurte și scaunele prea joase pentru el.

Singurul loc unde se simte bine e propria-i casă unde mobilele sunt făcute pe uriașa-i măsură.

Timiditate de savant

Ampère era pe atât de timid, pe cât era de distrat. Iată ce ne povestește Henri Allorge relativ la asta: către sfârșitul unei serate, amfitrionul oferi ilustrului savant un loc pe divan lângă ea... și, fără să bage de seamă se așeză pe sabia de membru al Institutului, pe care acesta o purta. Ampère nu îndrăzni să-i atragă atenția... și pentru că trebuia să întrețină discuția, începu o serie de interminabile discursuri. Invitații plecară unul după altul; el singur rămase, vorbind mereu... până când interlocutoarea sa, obosită, căzu într'un somn adânc.

Atunci, spre a-și câștiga libertatea, savantul începu să tragă ușor de sabie... odată... de două ori... fără nici un rezultat. Trase mai tare... atât de tare încât arma academică ieși din

După ce am tras, lovindu-l după ureche, leopardul a făcut o săritură uriașă în aer. N'am avut timp să-i trimit al doilea glonte...

OMUL

Lady Dorothy Mills

Leopardul

PE UN DIVAN în salonul meu din Londra, e întinsă o piele de leopard. Uneori când serile sunt reci, îmi place, să mi-o trag pe genunchi, în timp ce scriu sau citesc. Și făcând aceasta am o senzație bizară, la gândul că dacă credința miilor de Negri ai vestului african e adevărată, atunci în pielea mea de leopard a sălășluit odată un spirit omenesc.

Debarcasem pe coasta Guineei pătrunzând adânc într'un teritoriu de păduri vaste, unde albi sunt foarte rari. Înaintarea se făcea cu mari greutate, în jungla mlăștinoasă și atât de deasă, încât arareori puteam zări un colț de cer; iar problema hamalăcului era una din cele mai grele: dar aveam din fericire patru servitori negri minunați, cari din dragoste pentru mine, își înfrânseseră temerile, însoțindu-mă în păduri.

Odată, am poposit 15 zile într'un mare sat de negri pentru odihnă și aprovizionare. Ca de obicei în satele africane, grație farmaciei mele ambulante, eram mult solicitată ca doctor, căci primitivul negru are o credință nestrămutată în medicina albului și în puterea curativă a leacurilor sale. Unde te duci, ești asaltat de consultații pentru tot felul de suferințe, de care nici n'ai auzit vreodată.

Unul din pacienții mei favoriți era aci un băiețuș, nepot al șefului de trib, regele Obiri, mândria și bucuria bătrânului. Copilul suferea de o boală de stomac, de care cred că am isbutit să-l lecuiesc mai mult prin noroc. Recunoștința bătrânului nu mai cunoștea margini. Dar când i-am cerut o mare trupă de oameni, spre a mă ajuta să străbat împreună cu întregul meu bagaj ținutul vecin, dădu din cap în semn de desaprobare:

— „Femeie albă, ai salvat viața nepotului meu, viitorul șef al tribului”, zise el, „și te rog să nu încerci a străbate Marea Pădure a lui Swabi. E ținutul oamenilor-leopardi, cari prin farmece se prefac în animale și se strecoară pe căi necunoscute, ucizând, torturând și mâncând oameni. Au un șef puternic, Oku, care e înzestrat cu puteri supranaturale; multe morți misterioase i s'au pus în socoteală și teroarea domnește asupra vecinătății. Spre a ajunge la râul Swabi, peste care oamenii-leopardi nu îndrănesc să se aventureze, oamenii noștri fac un mare ocol, spre a evita pădurea blestemată. Te rog din suflet să-ți schimbi drumul”.

Auzisem dela indigenii îngroziiți de pe coastă și dela servitorii mei, ceva despre societatea secretă a oamenilor-leopardi, cari se fălesc cu puterea lycantropiei — puterea de a se schimba din om în animal și vice versa, pentru satisfacerea poftei lor canibalistice. Tineam cu tot dinadinsul să studiez acești oameni de aproape și astfel am nesocotit avertismentele bătrânului meu prieten și-am luat drumul pădurii Swabi. Am făcut o haltă în satul de căpetenie al tribului M'Banos, care ocupă regiunea; m'am instalat într'o colibă curată, deabia clădită și mi-am început observațiile.

Am aflat multe lucruri interesante asupra lycantropiei și mai ales, asupra obiceiurilor și metodelor acestei ciudate secte. Cuvintele bătrânului Obiri se adevărară: un suflu de teroare domina ținutul. Străinii îl ocologia întotdeauna, iar indigenii nu se aventurau niciodată afară din sate, după apusul soarelui.

Aparența M'Banos-ilor nu diferia mult de a celorlalți indigeni; fața de mine atitudinea lor părea indiferentă deși aveau aerul că mă cam suspectau. Dar se știa că printre ei se găseau mulți, cari făceau parte din societatea leopardilor-umani, deși nimeni n'ar fi putut spune cari anume erau aceștia, nici măcar membrii propriilor lor familii. Ducând în deobște viața cetățenilor normali, se spunea că dispăreau adese ori în puterea nopții, sub conducerea lui Oku, vrăciul, purtând insigna sau deghizamentul cultului lor. Iși mânjiau prietelul cu creta — și-și aruncau pe spate câte o rețea împletită din iarbă galbenă, prin care se întrezăria pielea neagră, dând impresia petelor ce împetrișează pielea leopardului, își acoperiau fața cu un cap de leopard, înarmându-și degetele cu ghiare lungi și încovoiate de metal, cu care sfășiau carnea victimelor. Astfel echipați, se puneau la pândă până la ivirea prăzii, cu care se așteptau apoi în pădure, spre a o devora. Uneori când celelalte triburi nu le ofereau destule victime, sacrificau membrii din propriul lor trib, ba chiar din propriile lor familii. Bărbat, femeie sau copil, nimeni nu era sigur de viața lor.

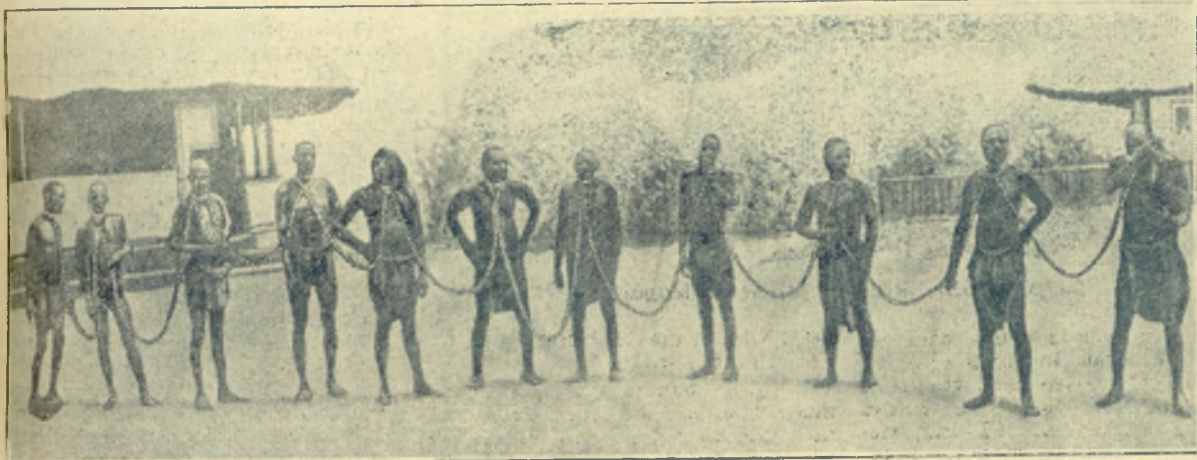
Această teroare fusese întronată de vrăjitorul Oku, care pretindea că posedă puterea lycantropiei, ceiace-i da posibilitatea de a se preface, mai ales pe lună plină, într'un veritabil leopard, cu toate însușirile lui.

Era un bărbat înalt, puternic, cu o figură posomorită și par'că bă-

nuitoare. Ii lipsia o jumătate dintr-o ureche, ca și cum ar fi fost sfâșiată într-o luptă.

— „Miss, dacă întâlnim vreodată un leopard cu urechea ruptă, să știi că ala e Oku” îmi spunea negrul Ticao râzând.

Ticao era șeful miciei mele trupe de hamali, pe care îl luasem de pe coastă. Urât ca păcatul și devolat ca un câine, era extrem de sceptic și nu cunoștea frica. El a fost acela care m'a scăpat câteva zile mai târziu de a deveni, fără voia mea, canibală!

Oameni-leopardi condamnați pentru canibalism, în drum spre închisoare

Se întâmplă că necunoscând ținutul, nu luasem destule provizii, părăsind lumea civilizată și aci, ca în multe alte părți am anunțat că vream să cumpăr carne de antilopă, gazelă sau orice alt vânat. Într-o seară stam în ușa colibei mele, tocându-mă cu un indigen pentru o bucată de carne care părea să fie de antilopă, când Ticao se ridică și spre marea mea mirare, apucă bucată de carne, aruncând-o furios în obrazul vânzătorului.

— „Ptui!” scuipe el răspunzând protestelor mele: „el nu gazelă! el om, uite! Sfâșiea carnea după ce o ridică, arătându-mi osul, „uite, os de om!”

Putea să aibă dreptate, dar eram dispusă să trec cu vederea această întâmplare, luând-o drept un caz izolat, cum se întâmplă câte odată în unele părți ale junglei africane. Dar câteva nopți mai târziu, scepticismul meu primi o puternică lovitură, când Vani, micul meu negru veni târându-se pe brânci, să-mi moară la picioare. Mutilat îngrozitor, cu carnea sfâșiată de pe oase, mai avu puterea să-mi spuie că fusese atacat de o bandă de oameni-leopardi, pe când se lăsa în jos spre râu, pentru a bea apă; bărbați în zdrențe galbene, cari mergeau în patru labe, mârâind ca leopardii, se repeziseră la el sfâșindu-l cu ghiarele de fier, până când auziseră un sgomot neașteptat și dispărură, lăsându-l acolo după ce-l râniseră de moarte.

Micul negru muri cu capul pe genunchii mei. Această cruzime mă înfuriă. Singură, numai cu trei servi îngroziți, într'un imens ținut sălbatic, la o sută de mile de cel mai apropiat post al albilor, mă mir și astăzi cum de am ajuns să mă răzbum pe acești bestiali monștri. Deodată îmi veni o idee, pot spune nebunească. Aflasem prin Ticao, că Oku vrăjitorul, fusese instigatorul aceluia atac. Deși credeam că n-ași fi putut avea niciodată sângele rece necesar, spre a ucide un om, oricât de mare ticălos ar fi fost, m'am decis să mă conving dacă într'adevăr Oku avea puterea de a se preface într'un leopard și m'am decis să-l omor sub acea formă, ca pe un câine. Aceasta n'ar mai fi fost un asasinat, ci pură justiție și poate salvarea multor suflete nenorocite.

Nefricțosul Ticao se opuse însă proiectelor mele.

— „Eu găsesc, Miss” zise el cu zâmbetu-i de maimuță, „eu știu vizuina omului-leopard. Eu miros, noi mergem să vedem, tu împuști. Alba miss împușcă, om leopard moare”.

Astfel l-am lăsat pe Ticao să facă ceea ce credea, pânăcând după vre-o două zile îmi spuse, că Oku sub forma sa animală, avea să fie cu siguranță la vizuină. O oră după lăsarea nopții, când micile focuri de dinăntea caselor, se stinseră, iar satul părea a dormi sub razele dulcii ale lunii, luarăm drumul pă-

— „Oku!” am murmurat eu neîncrezătoare.

Ajungând în dreptul movilelor de cenușe, leopardul își întoarse capul în toate părțile, adulmecând și un moment tremurui de teama ca vântul să nu-și schimbe direcția. Norocul mă favoriză însă, căci animalul se culcă la pământ, apoi ridicându-și capul, scoase un lung urlet, care cutremură jungla și-mi îngheță sângele în vine. Urletul acestei fiare avea accente insuportabile.

Nemișcarea mă făcea să sufăr în-

unii pe alții. Rețelele galbene ce le acoperiau spinările, sclipiau ca pielea leopardilor, capete galbene și colți puternici ascundeau omenescul fețelor; ghiarele lor de fier seurmău pământul. Incet tăcurea cerc în jurul bestiei, care se ghemuise în cenușe.

— „Nu bine astăseară” murmură Ticao apucându-mi pușca. „Astă seară se duc la vânatoare. Altă dată, când vine singur”.

Imi venea să strig de disperare și de furie.

În așteptarea altei ocazii, am făcut pregătiri meticuloase. Cu o zi înainte de a părăsi pentru totdeauna aceste blestemate locuri, am simulat o plecare, mărindu-mi trupa de oameni cu încă câțiva negri, cari habar n'aveau de intențiile mele, și pe cari îi luasem la vre-o zece mile depărtare, pe drumul spre râul Swabi, granița franceză unde era și siguranța.

Insoțită doar de Ticao, mă strecurai din nou spre ascunzătoare. Și ajuns în lumină, dacă așa fi avut chiar o clipă de slăbiciune, scena care ni se desfășură sub ochi, mi-ar fi ațătat nervii până la nebunie.

Evident, în cursul acelei săptămâni de nopți cu lună plină, oamenii-leopardi fuseseră activi, iar vânătoreea bogată. În grămada de oase proaspete, zăcea, trupul unei femei moarte, o tânără și frumoasă îndigenă, după cât se părea, așteptând să devină mamă. Figura neagră și rotundă păstrase o expresie de groază, ochii fixau orbii cerul. Cu toată greața ce mă coplesii, văzui din nou roșu înaintea ochilor și gândindu-mă la Oku, acel monstru suplu, ce se furișă în întuneric, am simțit pentru prima oară în viața mea, o reală și imperioasă dorință de a ucide.

N'am avut mult de așteptat și Oku-leopardul veni singur. De data

durii. În ultimul moment însuș, curajosul Ticao fu cuprins par'că de o slăbiciune.

— „Miss”, șopti el în întunericul colibei, „eu cred pericol prea mare. Omul leopard foarte rău. Mănâncă oasele tale, Miss nu se teme?”

— „Nu mă tem. Dar tu?” întrebai eu. Atins, îmi luă pușca și mă conduse afară din sat, pe o cărare secretă, care ducea în inima junglei.

După aproape o oră de mers, am ajuns într'un mic luminiș, unde pământul bătut arăta că fusese călcat de multe picioare omenești. În mijloc era o movilă de cenușe, rămășițele focurilor, — și — ceiace-mi strânse inima de oroare — o mulțime de oase. Mă uitai la Ticao, care dădu din cap.

— „Asta oase de bărbat și de femeie”, zise el ridicând câteva. „Uite asta picior de bărbat... uite altul”... Ridică un os mai mic decât celelalte: „Asta os de băiat mic. Omul-leopard place copii”.

— „Ticao, încetează,” strigai simțind cum greața îmi lua respirația. Mă duse într'un colț al luminișului, care-i păruse bun de ascunzătoare: era o scorbura adâncă, într'un arbore imens, destul de largă spre a ne cuprinde pe amândoi. În față, niște cactuși mascău de minune prezența noastră.

Sedeam acolo perfect de bine. Lumina lunii da un aer sinistru luminișului cu grămezile lui de cenușe și de oase, care în imaginația mea ațătată, păreau să ia forma nenorocitelor ființe ce-și găsiseră moartea aci, iar slabul vânt al nopții dădea impresia că se mișcau. Tăcerea și încordarea așteptării îmi presau nervii; poziția mea era din cele mai penibile dar nu îndrăzniam să mi-o schimb, pentru că nu știam ce sau cine putea fi pe aproape, iar animalele și oamenii junglei au un auz extrem de fin. Mi se-părea că așteptam de o eternitate.

Deodată Ticao puse o mână pe genunchiul meu. Un fâșait aproape imperceptibil se produse în tufșuri, și ca o fantomă întunecată, un enorm leopard se furișă în luminiș. Era unul din cei mai mari leopardi din câți mi-a fost dat să văd, și ceiace făcu să mi se oprească respirația, jumătate din ureche îi lipsea!

grozitor; acum sau niciodată trebuia să dobor leopardul. Ridicai pușca, dar Ticao mă opri din nou. Și tocmai la timp, căci din nou frunzișul fu despicat de apariția a mai mult de 12 forme întunecate.

Erau membrii societății oamenilor-leopardi. În primul moment, sub lumina echivocă a lunii, cu greu ai fi putut determina dacă erau animale sau oameni. Mergeau în patru labe, cu pasul legănat și lin, al adevăratelor animale; mârâiau și din când în când se mușcau

Dacă nu puteți lăsa tutunul și dacă, impunându-vă moderație la fumat, nervii Dv. dau greș,

luați tablete Bromural!

Atunci veți suporta ușor țigara sau țigăretea dorită. Chiar dacă vreodată ați fumat un tutun deosebit de tare, sau ați aprins toată noaptea o țigaretă după alta, totuși veți adormi liniștiți și veți avea o noapte bună. Tabletele Bromural contrabalansează puternic efectul iritant și ale altor excitanți, cum ar fi cafeaua sau ceaiul. Medicamentul e atât de inofensiv încât îl suportă cu ușurință chiar sugacii, bolnavii și bătrânii. Aceeași doză rămâne tot așa de eficace după ani de zile, ca și în prima zi. — De două decenii medicii și consumatorii atestă că e inofensiv și are un efect sigur. — Tuburi de sticlă cu 10 sau 20 tablete se găsesc în farmacii și droguerii.

KNOLL A. G., Ludwigshafen/Rin (Germania).

asta nu întârziă nici eu. Neținând seama de precauțiunile lui Ticao, îndată ce Oku ajunse în raza mea îmi sprijini pușca de o cracă a arborelui, ținții cu grijă și-i trimisei un glonte.

A fost o lovitură norocoasă. Îi nimerii tocmai după ureche, și mai înainte de a-i fi trimis al doilea glonte, fiara făcu o săritură în aer, se învărti pe loc și căzu la pământ. Am ieșit din ascunzătoare și când am ajuns lângă ea, cu toate că-și dăduse sufletul, auzii încă un gemăt șuerător, aproape omenesc. Din nou am avut o senzație de greață. Un moment îmi păru că făptuisem un asasinat, că în fața mea zăcea trupul unui om adevărat. Simțiam planând asupra mea blestemul tuturor zeilor păgâni ai junglei. Vocea jubilândă a lui Ticao răsună îndărătul meu:

— „Sufletul lui Oku a plecat” zise el cu invariabilul său rânjet. „Măine o să-i găsească trupul în colibă, cu o gaură mare în cap”.

— „Ce faci?” îl întrebai... Ticao întoarse leopardul cu pânțelele în sus și începuse să-l jupoae.

— „Ii iau pielea”, răspuse el. „Pielea de leopard bun grigri” (fețș).

Lucram cu febrilitate, știind prea bine că din moment în moment oamenii-leopardi ar fi putut veni dinșpe sat pentru ospăț. Dar și eu doriaam cu ardoare să am această sinistră piele.

După ce-am isprăvit, am luat-o la goană, — Doamne ce goană!

Zăpăceala primelor clipe trecută, ne dădură de-odată seama de pericolul în care ne-am fi găsit,

dacă oamenii-leopardi ar fi descoperit trupul însângerat al șefului lor. Dar încodată norocul ne favoriză, căci întunericul din urma noastră era cu desăvârșire mut. Sărind și împiedicându-ne de rădăcinile arborilor, infundându-ne în mlaștini, alergam, în timp ce pielea sângerândă a lui Oku flutura ca un steag pe umărul lui Ticao, care fugea înaintea noastră. După o oră poposirăm într-o poiană, unde oamenii mei căzură într-un somn de animale obosite.

O scurtă odihnă, o gustare și o

Lady Dorothy Mills în pielea de leopard

luarăm din nou la drum, căci oamenii mei erau îngroziți. Fie că printr'un al șaselea simț ghiciseră isprava noastră, fie că se temeau doar de întunericul pădurii, manifestau o frică de moarte și goniau mereu, uitând obicinuitul tembelism african. Neavând destui oameni pentru hamac, eram nevoiți să merg pe jos. Nedormită, nemăncată, într-o stare de supratensiune nervoasă, mă mai mențineam doar prin puterea voinței.

La un moment dat, când zorile

începuseră să împurpureze cerul, crezurăm că temerile noastre cele mai sinistre se realizau, căci auzirăm din depărtări tropăituri de picioare și strigăte omenesti. Până la râul Swabi mai erau încă zece mile. Să ne fi urmărit, oamenii-leopardi? Continuarăm să fugim. Nu puteam face altceva.

Am început să simt că puterile mă părăsesc. Un strigăt de bucurie se ridică din piepturile frunțașilor. Oameni vopsiți în roșu, agitând sulife lungi se învărtiau în jurul unui hamac. Bătrânul meu prieten,

Șeful Obiri, mă întâmpină îmbrățișându-mă aproape.

— „O! femeie albă, prietena mea”, zise el. „Am auzit dela crainici despre isprava ta. Ei ne au spus că Oku zace mort în coliba lui, cu o gaură în cap și că M'Banosii nebuni de durere și de furie, sunt pe urmele tale. Astfel și-am ieșit înainte cu patruzeci de oameni, pentru a te duce la râul Swabi unde vei fi în siguranță. Dar trebuie să ne grăbim”.

De zece minute alergam din nou

prin pădure, pe o căldură obicinuită în aceste regiuni infernale. Oamenii lui Obiri erau puternici și odihniți; mă aruncară în hamac fugind în salturi nebunești până când îmi veni amețea. Alături de mine însuș Obiri, țopăle voinicește, cu toată bătrânețea lui.

La amiază pe când străbăteam zoriți râul Swabi, puternice bătaii de tobă ne avertizară că M'Banosii erau doar la câteva mile în urma noastră. Dar ajunseseră între timp pe teritoriul francez, unde acești monștri nu îndrăsniau să se aventureze.

În scurtul popas pe care l-am făcut înaintea definitivei plecări Obiri își luă rămas bun dela mine ducându-mi mâna de trei ori la fruntea sa.

— „Femeie albă” zise el. „Acum sunt fericit. Ți-am salvat viața după cum și tu ai scăpat-o pe a viitorului șef al tribului meu. Despre disperată, fapta ta a fost frumoasă. Dar întoarce-te în țara ta. Locul femeii albe nu e în jungla noastră”.

Apoi dispăru cu oamenii săi în pădure. În timp ce sfârșită de oboseală mă lăsam în voia somnului ce se apropia, ochii mei căzură pe pielea însângerată a leopardului Oku, pe care Tikao o atârnasese mândru, la intrarea cortului meu. Adevărat îmi revine în minte acest tablou, când îmi trag pe genunchi pielea suplă, galbenă, târcată cu negru.

— „Nu ești oare o asasină?” mă întrebă o prietenă, căreia i-am povestit cele de mai sus.

Care e părerea Dvs.?

La apăsarea unui buton
aveți

LUMINA ELECTRICA și APA CURGATOARE
PRIN
Automatele DELCO-LIGHT
instalate la țară de către
HIDROELECTRICA S. A., Câmpineanu 48 București I.

LAIT INNOXA

Conservă tinerețea și
frăgezimea tenului
Dv. Produs original
francez

INDISPUTABIL HERDAN E CEA MAI
PĂINEA BUNĂ

N 198

*Pentru zi-
cum și
pentru noapte
este numai*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

fiindcă partea cea mai importantă a acestei creme este conținutul Euceritei, care este cel mai bun întreținător al pielii. Eucerita are proprietatea de a lăsa crema să pătrundă profund și cu desăvârșire în piele, fără a lăsa vre-un luciu. Intrebuințată ziua, Crema pătrunde imediat în piele, o apără de influențele defavorabile ale vremii aspre și înlocuiește grăsimea pielii pe care vântul și timpul urât o îndepărtează, întreținând tenul fin și catifelat. Intrebuințată noaptea, Crema Nivea are efectul de a cultiva și întări țesăturile pielii, dându-i o înfățișare fină și fragedă. Nivea Crema nu o puteți înlocui nici cu cea mai scumpă cremă de lux, fiindcă nu există o altă cremă, care să conțină Eucerită, cel mai bun întreținător al pielii și pe care se bazează efectul surprinzător de binefăcător al Cremei Nivea.

Doze: Lei 16. - , 34. - , 72. -

Tuburi din cositor curat: Lei 30. - , 45. -

CREMA NIVEA

*Crema Nivea:
Cea mai eficientă,
cea mai eficientă.*

P. BEIERSDORF & CO. S.A.R. - BRAȘOV

**N
O
U
I**

**g
u
v
e
r
n**

D. Nicolae Iorga a format noul guvern, care a depus jurământul în fața suveranului, Sâmbătă 18 Aprilie.

Fotografiile noastre reprezintă, dela stânga la dreapta, rândul întâi: Domnii Hamangiu, ministru justiției; Argetoianu, ministru finanțelor; N. Iorga, președintele consiliului și ministru Instrucțiunii publice și M. Manoilescu, ministru de industrie și comerț.

Rândul II: dela stânga la dreapta, domnul: Munteanu-Râmnic, subsecretar de stat la interne; noul guvern eșind din primul consiliu și d. d. Fortunescu, secretarul general al ministerului de instrucțiune publică. În rândul de jos, domnii miniștri dr. Cantacuzino (Sănătate), General Ștefănescu-Amza (Armata); Vâlcovici (Comunicații) și Ionescu-Șișești (Domenii).

Serbările „Tinerimei Române“

Săptămâna trecută au avut loc în capitală congresul și serbările societății „Tinerimea Română”, la care au participat câteva mii de elevi și studenți din toată țara.

A fost o înălțătoare manifestare culturală, care a avut acelaș succes moral, pe care l-au avut toate manifestațiile susnumitei societăți.

Delegațiile au sosit din toate părțile țării purtând tradiționalele și mirăna-tele noastre costume naționale.

În a doua zi a congresului, „Tinerimea Română” a organizat o defilare a congresiștilor prin fața palatului regal, defilare care a fost primită din balcon, de Suveran și de Marele Voevod Mihai. Regele și principele moștenitor au fost frenetic aclamați, atât de membrii „Tinerimii Române”, cât și de imensul public asistent.

* * *

Fotografiile pe care le publicăm în această pagină, reprezintă, sus: defilarea „vetei garde” a „Tinerimii Române”; st. sus: Regele Carol și Marele Voevod Mihai primind defilarea din balcon; mijloc: Delegațiile la Patriarhie; (în centru, Sanctitatea Sa Patriarhul Miron); st. jos: defilarea elevilor; dr. jos: defilarea elevilor școlii comerciale din R.-Vâlcea.

O grandioasă
manifestație
culturală

DE VOIURBA CU CITITORII

Un curios obraznic. — Fără obraznicii, că te dau pe mâna coșului!... 2. Pentru Lillian Harvey, adresează corespondența, în limba germană, la Berlin-Wilmersdorf, Dusseldorferstrasse, 47. S'a născut la 19 Ianuarie 1916, la Londra... Pentru ceilalți, revino pe rând. Nu pot să-ți consacrui d-tale tot spațiul acestei rubrici, — fără supărare.

Maramureș B. V. — Pentru Jeanette Mac Donald adresați corespondența la Paramount studio, Hollywood, Cal. U. S. A.

Adoratorul Clarei Bow. — Adorata d-tale primește scrisorile la Paramount studio, Hol. Cal. U. S. A. Scrie-i în limba engleză. Are 26 ani. 2. Jackie Coogan se află la Los Angeles. Se pare că pentru filmul vorbitor e un element ratat.

Trei prietene. — Pentru Pola Illery adresați prin „Mon Ciné”, 3 rue Roccoy, Paris. Pentru Charles Rogers și Ramon Novarro, prin „The Standard Casting Directory” 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A.

Băiatul cel frumos. — Condițiunile acestui concurs au fost publicate pe larg în revista noastră, june-făt-frumos și cred că le-ai urmărit.

Tică Năsturaș. — Relativ la propunerea d-tale, am primit o scrisoare din provincie, unde ai putea fi de folos. Adresează-te deci, direct, d-lui Marin Dumitrescu, Soc. Radmarin, str. Lungă 1, Brașov.

Ion Chelbosu. — După cum ai văzut, a fost o farsă de 1 Aprilie. 2. Pentru Greta Garbo adresează corespondența la Metro Goldwyn Mayer Studio, Culver City, Cal. U. S. A.

Madam Putiphar. — Extraordinar, madam, ai ghicit!... Bre, bre, ce filozofie!...

Wera. — Lui Maurice Chevalier e preferabil să-i scrii în franțuzește. Franchează corespondența — simplă — cu zece lei. 2. Cred că atunci când călătoria d-tale de nuntă va atinge Berlinul, Marlene Dietrich se va afla în somptuosul-i apartament dela Beverly Hills... 3. În privința corespondenței se aprobă, dar vezi să nu calci legile rubricii!...

Sigarette. — După fotografie pari a fi fotogenică. Dar încă nu e un indicu sigur. Cel mai bun lucru ar fi să-ți faci o probă de fotogenie pe film. Eu îți dau tot concursul.

Le lys rouge. — Ai frază frumoasă, dacă și versurile ar avea aceeași calitate al promite lucruri de valoare pentru literatură. Trimite-mi câteva strofe și-ți voi comunica părerea mea sinceră. Dar, știi... sunt întotdeauna de o sinceritate crasă... te avertizez!...

Dilecta. — Ei, cum ți-ai putea închipui c'aș arunca vreodată o asemenea scrisoare la coș? Oh, dac'aș avea toate misivele astfel!... Contrariu, duce, corespondența d-tale imi procură o deosebită plăcere și dacă n'ai primit răspuns... acum un an, e, poate, fiindcă nu mi-a parvenit mie scrisoarea. Te rog să mă scuzi însă, că refuz să-mi dau vre-o părere în privința aceluia concurs din „Magazinelul”. Ar însemna în cazul acesta, să publicăm odată cu instituirea concursului și soluția respectivă... 2. „Omul care a ucis” va fi prezentat la noi în ambele versiuni. Te contrazic totuși, și de data aceasta: dintre Conrad Veidt și Jean Angelo, eu îl prefer pe cel dintâi. Mai scrie-mi!...

Vart-Mac. — Să vă învăț eu cum să iubiți?... Foarte simplu: veniți la redacție și vă dau pe mâna unui maestru, angajat special... 2. Phakatonny s'a retras de mult din cinematograful.

Hoțul din Bagdad. — Nu e nici un fel de poveste. Charlie Chaplin are într'adevăr un frate care se numește Syd Chaplin și de care mă surprinde că n'ai auzit vorbindu-se, într'un mod mai precis Syd Chaplin e actor comic de cinematograful ca și fratele său, dar de mai puțin talent ca acesta. Și pentru că n'ai avut ocazia

să-l vezi până acum, îți tac placere de a-l publica aici alături de fratele său pe care cred că-l... recunoști. Syd Chaplin se află la Hollywood și — în ultimul timp — ajută la administrarea producției lui Charlie Chaplin... Ei, te-ai lămurit?...

Madona blondă. — Iată un actor despre care într'adevăr nici eu n'am mai auzit vorbindu-se. A dispărut subit, misterios, de pe firmamentul ecranului. Cinematograful i-a oferit desigur o desiluzie prea mare — așa bănuiesc — că să mai insiste în a-și face cariera din el.

Carola de Bardi. — Ai perfectă dreptate, în felul cum o judeci pe Greta Garbo. E o actriță care încă nu poate suferi comparație cu nici una dintre tinerele vedete lansate. Și managerii publicității greșesc utilizând acest sistem al comparației. Marlene Dietrich, spre exemplu, este la rândul ei o actriță de valoare, dar va fi cu atât mai apreciată, cu cât își va crea o personalitate a sa proprie, fără sugestii venite din afară...

Sărmana Hani. — Am recomandat prudență mare femeii, în a-și mărturisii dragostea unui bărbat. Prin asta n-am vrut să spun că femeia trebuie să pară indiferentă la avansurile sentimentale ale bărbatului, căci ar ajunge să-l descurajeze, la un moment dat. Femeia însă să nu fie niciodată prima, care să-și mărturisească sentimentele. Bărbatul trebuie să deducă reciprocitatea acestor sentimente, numai din gesturile, din purtarea ei. Oare e așa greu de sesizat, când o femeie te iubește? În cazul d-tale ori ai procedat greșit, arătându-te cu totul indiferentă, sau tânărul nu te-a iubit și a vrut să încerce o simplă aventură...

L'Hiver. — Am impresia că vrei să faci exerciții de scris cu mine. Să ști că nu sunt profesor de limba română. În ceea ce privește aprecierea d-tale personală rămân impasibil. Dacă ți-aș răspunde ar însemna să fiu prea drastic... dealtfel pata de pe scrisoare trădează o altă, pe care ai pe suflet... Vrei oare să te răzbuni pe mine?...

Miss Dreptatea. — Filmul „Parada Frumuseții” va fi prezentat în curând. Se lucrează actualemente la sincronizare.

Impărăteasa Cleopatra. — Dacă Patachon e însurat... Firește. Și încă e tatăl a doi „patachonei” de toată dragălașenia... Imi pare bine că depui armele, dar... să le văd!...

Hecate. — Eu nu am preferințe stabile în privința culorii. Prefer blondă când e frumoasă și candidă; mă omor după bruna, când știe să iu-

bească și să tenteze și-mi place șatona... când o iubesc. Numai roșcatele nu-mi plac deloc. Ar trebui poate să fie o Clara Bow care să-mi schimbe sentimentele față de roșcate.

Ion Chelbosu. — După ce ești chelbos mai ești și nătărău! Eu te compățimesc sincer!...

Învățător. — Referitor la trimiterea învățătorilor în America, puteți căpăta informațiuni mai precise dela

Ministerul Instrucțiunii. 2. Eu nu știu nimic despre acel almanach. Interesați-vă însă la orice farmacie unde e depozitul general al aceluia medicament și trimiteți cupoanele acolo.

Dida Kidorff. — Pentru toate aceste vedete americane adresează corespondența prin „The Standard Casting Directory”, 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A.

Un admirator al Tropicelor. — De ce se organizează excursii mai cu teamă în ținuturile nordice și nu spre tropice... Pentrucă mijloacele de locomoție din ținuturile tropicale sunt încă reduse. Și-apoi nu oricine poate suporta climatul, pe lângă faptul că foarte puțini sunt acei cari se interesează de... tropice. 2. Dela Constanța la Marsilia călătoria pe apă costă aproximativ 4000 lei, cu clasa III... Adresa a fost bună de vreme ce-am primit scrisoarea.

E. R. Korach. — Imi dai indicații atât de vagi și-mi ceri numele unei figurante... Hm! Ce-ți inchipui d-ta că sunt eu? Statistică a figuranților?... Regret, scumpe domn, dar — cu toate că te topești după figuranta aceea — nu-ți pot da nici o indicație. Ar însemna să scriu în America, și abia să mă fac de râns, căci nici regișorul care a utilizat-o atunci nu și-ar mai aduce aminte de ea... Cine știe ce post de manicurează ocupă figuranta d-tale acum!...

Horia. — Scrie tuturor prin „The Standard Casting” (vezi mai sus) în limba engleză.

J. de S.

O va săruta el oare?...

Nu!

Luni Marți Mie.c.

3 nuanțe din ce în ce mai albe

Vă este imposibil de a ascunde urății Dv. dinți îngălbeniți

Se zăresc de cum deschideți gura

ASCULTAȚI, iată modul cel mai rapid și lesne de a avea dinți frumoși, sănătoși, strălucitori și gingii întărite și roze — serviți-vă de KOLYNOS, exact timp de 3 zile... și observați apoi rezultatele.

Desigur, dinții vor fi — cu 3 nuanțe din ce în ce mai albe. Gingiile vor părea mai întărite, vor fi chiar mai sănătoase și gura dv. va vibra de un gust de curățenie înviorătoare.

KOLYNOS-ul curăță dinții și gingiile așa cum ar trebui să fie curățate.

De îndată ce pătrunde în gură, această spumă dentifrice antisepctică, concentrată la un înalt grad, vă va oferi o surpriză plăcută. Ea se transformă într-o spumă abundentă.

Această spumă pătrunde, curățând radical fiecare crăpătură minuscule dintre dinți. Ea omorâă repede mioioanele de germeni care determină o răsufărare desagregabilă, provocând caria dentară, petele, gălbeneala urâtă care îi despozează și bolile gingiilor.

Doriți să aveți dinți mai albi, fără teamă de carie și gingii întărite, roze, — puneți la o parte dentifricul care nu-și îndeplinește opera sa decât pe jumătate — adoptați KOLYNOS-ul: el vă va cuceri în 3 zile.

Femeea moderna

„La 30 de ani”, scria un autor din secolul al 18-lea, o femeie trebuie să înceapă a-și ascunde părul într-o bonetă de dantelă și să facă loc celor mai tinere decât ea”. Dacă acest autor ar trăi în zilele noastre, ar risca să treacă drept un om de o mentalitate foarte slabă. Lumea a evoluat; femeile de 30 de ani nu-și mai ascund părul ondulat sub dantelă, ci poartă un fleac de beretă spre a face sute de kilometri pe oră la volanul unei mașini, ce se transformă sub mâna ei într'un bolid.

Se povestesc o sumedenie de prostii, cu privire la farduri și cosmetice; persoanele cu ideii puritane ridică ochii la cer, deplângând perversitatea fardului și înflorirea saloanelor de frumusețe... Fiți siguri că strugurii sunt prea acri...

Cert e că generația precedentă nu se servia decât de pudră de orez, de un cold cream cel mult și de o pastă cu miere, spre a-și menține mâinile albe. Fardul era considerat de prost gust, bun cel mult pentru clasele de jos. Parfumurile aveau un dozaj personal; fiecare fe-

meie avea parfumul său și păstra secretul compoziției.

Astăzi masa de toaletă a unei femei elegante, seamănă cu un laborator de chimie în miniatură. Viața activă, grăbită, adesea febrilă, a femeilor moderne a dat naștere salonului de frumusețe, unde se încearcă printr'un tratament facial, a se repara efectele dezastruoase ale unei partide de cocktail, ale unui bal ce se sfârșește în zori, printr'un supeu stropit cu șampanie. Noaptea de veghe mai ales, constituiesc cel mai teribil dușman al frumuseții feminine.

Mâini experte șterg ridurile, atenuază umflăturile de sub ochi, reușesc prin comprese misterioase, să redea ochilor oboșiți strălucirea; tratamentul terminat, cremele albe și roze, rouge-ul, cărbunele și altele, vin să repare ceiace de altfel în zilele noastre, nu e deloc ireparabil. Și risipa tinereții reîncepe, până în ziua când masajul facial devine insuficient și chirurgia facială intervine pentru a tăia, a coase a întinde, într'un cuvânt a croi un obraz absolut nou.

Aceste mici operațiuni se fac fără durere, cu novocaină, de către mari chirurși.

O celebritate chirurgicală spunea într'o conferință la New-York:

— „Femeile sunt creaturile cele mai încăpățânate de pe pământ. Dacă bunii chirurși ar refuza să le trateze, ar recurge la șarlatani, riscând să fie desfigurate pentru totdeauna. Prin urmare, chirurșii de profesiune au fost nevoiți să le pună la dispoziție tehnica lor, care luase o dezvoltare atât de mare în timpul războiului.

Electricitatea joacă un rol foarte important în regenerarea surmenajilor sau a obezilor. Un institut de frumusețe american tratează surplusul de grăsime, printr'o vibrație continuă. Un altul, la Paris, își așează pacienții într'o baie de materie vâscoasă, biciuită fără încetare de un curent electric. O femeie enorm de grasă a pierdut astfel 4 kilograme în 25 de minute! Dar toți specialiștii frumuseții feminine preconizează dansul ritmic, pentru femeile de toate vârstele. Nimic nu menține mai bine sveltețea, elasticitatea corpului, suplețea mușchilor. Dansul ritmic e în zilele noastre, ceiace era „baia tinereții” în antica Eladă; popularitatea sa în Europa și America e în continuă creștere.

Fotografiile noastre reprezintă în stânga o delicioasă pălărie de primăvară, iar în dreapta, o admirabilă toaletă de după amiază.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

Madala Pitești. — Adresa Dv. nu o pot afla?

Beu Aly. — Există multe recete pentru îngrirea părului dar nu vă prescriu nici una nefiind convinsă de eficacitatea lor. Din blond se face foarte bine negru cu hene la un coafor.

Un cititor al revistei. Soroca. — Veți șterge seara acele bubulițe cu apă Laura, apoi veți unge cu crema: Salol 5 gr. Timol 1 gr. Camfor 5 gr. Ceară 20 gr. Vaseline 80 gr.

Jeanine. Chișinău. — Nu cunosc eficacitatea măștei de care mă întrebăți dar prețul e cam prea sărat e drept.

Pentru pestruii au apărut multe recete în revistă, nu le-ați citit de loc?

Bretona Iașului. — Un bun depilator din comerț indiferent care.

Petriu. — Vă crește păr pe bujorii feții? După felul cum sunteți „îngrijorat” ghicesc genul masculin deci n'aveți de ce vă teme. N'aveți mașină de ras? Apa oxigenată nu e recomandabilă pentru bujorii feții în nici un caz.

Lila. Narcisul. — Mai întâi vă mulțumesc pentru aprecieri, mă tem însă puțin, de exagerarea lor. Aș fi foarte încântată ca eu ca o zână bună să vă transform obrazul catifelat și ferm — asacum spuneți. Vă sfătuiesc o lungă utilizare a soluției Sabouraud în fiecare seară. Cremă de loc. După 2 săptămâni comunicați rezultatul.

El. Dumitriu. Galați. — Mi-ați pus exact 5 întrebări, e drept că m'am speriat. Dar mi-am revenit repede așteptând numai 2.

Pentru coșuri ați utilizat Crema Laura No. 2? Cel mai bun depilator este indiferent care. Toate aduc aceleași servicii: gonesc părul, ce reapare însă curând înapoi. Nu cred eu că „pilocarpina” a rămas neeficace la creșterea genelor. Pilocarpina e f. scumpă și greu de procurat.

Ca atare mă indoesc că ați dat un an de zile cu ea pe gene. Uleiul de ricin mărește puțin firul și face să lucească genele, altfel nu acționează.

Verisoara ta și a mea. — Pentru ten: o bună spălare seara cu un tampon de vată și cu alcool 100 gr. Ac. salicilic 1 gr. Apă de rose 50 gr. Glicerina 20 gr. Apoi crema: Cetaceum 10 gr. Ceară 7 gr. Ulei de nucă 50 gr. fierte în vin alb pur după care se alege și se freacă crema. Dimineața spălare cu făină de migdale și apă caldă. Apoi apă f. rece.

Mela. — Alege și mata tot cu ochii închiși una din numeroasele mele recete din revistă, pentru puncte negre și vei fi mulțumită.

O negruță. — Masajii pe burtă, soutien pe bust. Băi calde cu sare — sunt recomandabile.

Vilhelmina din Tereblecea. — Receta medicului e bună. Probabil că obrazul e degerat. Dar nu-mi explicați ce aspect are. Dacă e roșu și inflamțat sau nu. Bine voiați a-mi răspunde. Apa Laura nu e eficientă în acest caz, trebuie cu totul altceva.

Mircea din Roman. — Pentru coșuri Crema Laura No. 2. Pentru dungi Bioxyne pastă. Pentru a vă lăsa de fumat n'ați auzit de un medicament foarte eficient: Voința?

Roscelina. — Utilizează receta cu borax 50 gr. la un litru apă și 5 gr.

Ac. formic sau 50 gr. Formol. Pentru nasul de care mă implor să am milă, înduișată până la lacrimi mă grăbesc să te satisfac: Să-l mângâi cu vată și cu puțin ether pur. Apoi să-l ungi frumos cu crema: Turbith mineral 2 gr. Vanilină 0,25. Vaseline 50 gr.

Bistrița aurie. — Tratamentul ce urmezi îl găsești nimerit. Poți urma cu el.

Brigitte. — Iată ce se întâmplă: gâlbenușul de ou strânge și usucă fața. Alcoolul de asemenea. Nu mă mir că fața a căpătat acel aspect. Utilizează apa Laura. Pentru mătreată: Sare de bucătărie o linguriță, Chinină pulvere 5 gr. rachiu bun 500 gr. Fricționați pielea capului cu acest amestec.

Numi R. — Mărturisesc că e foarte curioasă această cesemă. Încercați să luați: Citrat de Sodiu 5 gr. Sulfat de Sodiu 10 gr. litin carbonic 1 gr., dizolvate la un litru apă din care veți bea câte un pahar dimineața. Pe acele bubulițe sau pete veți aplica crema: Mentol 1 gr. Zinc oxid 20 gr. Sulf. 5 gr. Ulei de Cadiu 5 gr. Vaseline 100 gr. Novocain 0,50.

Evrica. — Receta laptelui de migdale: Migdale curățite de coaje 250 gr. se zdrobesc bine într'o pușcă și se amestecă cu 500 gr. apă caldă după care se filtrează. Cu această soluție veți șterge seara obrazul de pur și fard. Sub pudră puteți utiliza Crema de acum ce o aveți.

A. B. C. — Cremele nu sunt recomandabile în acest caz. Dieta, da, numai drojdia de bere. Eterul pur de asemenea e bun cu un tampon de vată în fiecare seară.

Fieca mea. — Literile A. B. C. din revistă te vor satisface și pe mata.

Blanchette. — Pentru coșuri și ten gras: Alcool 50 gr. Resorcină 2 gr. Sulf. 1 gr. Glicerina 20 gr. Apă de rose 50 gr. Întrerupe apa rece și șterge obrazul cu acest amestec. Crema Laura 2 deasemenea e eficientă.

Studentul care vrea să devie Apolo. — Nu injectii scumpe domn, ci sport și gimnastică. Boxul de exemplu e recomandabil. Scria de asemenea. Pentru coșuri, ca Blanchette colega d-ta de suferință.

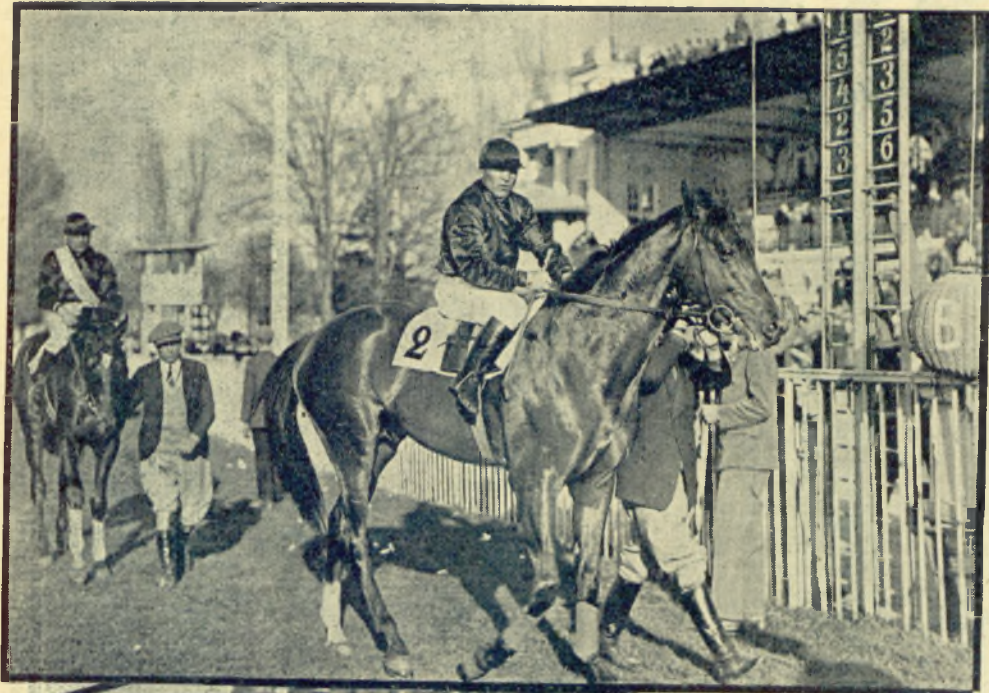
Domnița tristei figuri. — Pentru coșuri găsiți în revistă, pentru păr iată: Ac. salicilic 1 gr. Tra Cantaridă 10 gr. Alcool de rosmarin 100 gr.

Princhindel. — Domnița tristei figuri te va lămuri și pe mata, iustre Princhindel.

Frumușica cea urâtă. — Desperarea te va duce în altă parte? Iată ceva ce am citit de atâtea ori, dar eu sinucideri nu am auzit din cauza unor coșuri. Vrei răspuns în parte un en gros? Păcat, eu preferam pe cel en gros, nu de cheful meu, ci de nevoie. Utilizează soluția de coșuri de la Blanchette împreună cu crema. Sunt bune și sper că te vei convinge curând.

Viorica. — Desigur scumpă Viorică aștept răspuns. Răbdare îți cer 3 săptămâni. Nimic nu e miraculos și nici Laura.

Gretta H. Craiova. — Acele coșuri sunt inerente unui ten sensibil. Numai ungeți obrazul cu Vaseline căci le va scoate mai rău. Veți șterge seara obrazul cu vată și cu un pahar de vin alb zeama dela o lămâie și un pahar apă de ploaie amestecate. Când un coș s'a ivit ungeți ușor locul cu Turbith mineral 1 gr. Ung emolient 30 gr. Ulei citrin 5 grs. Nu stoarceți nimic căci e mai rău. Pielea se irită.

Sport

Săptămâna trecută au avut loc în capitală câteva evenimente sportive importante.

În afară de matchurile disputate de foot-ball, vom menționa aci strălucita performanță a iepei Nanette, în premiul „Girelle”, precum și cursa câștigată de Coquin, în premiul „Didy”, — ambii performeri ai grajdului Schlesinger — în reuniunea de Duminică, la Băneasa.

Cliseul nostru din stânga sus, prezintă pe Coquin după cursa câștigată. Cliseul din stânga jos, arată publicul asistent, la gardul tribunei, așteptând sosirea cailor din cursă.

Dar alergările au farmecul lor pentru orice categorie de oameni și cum nu fiecare dispune de fonduri pentru a-și plăti intrarea, iată în dreapta sus doi spectatori de contrabandă, instalați comod într-o lojă naturală.

Duminică 19 Aprilie a avut loc inaugurarea alergărilor de primăvară, la velodromul din șoseaua Ștefan cel Mare.

Solemnitatea a fost onorată cu prezența Marelui Voevod Mihai, care a fost primit cu deosebită solemnitate. Desfășurarea programului s'a început printr'o reușită defilare a tuturor motocicliștilor, cicliștilor și footballiștilor. Voevodul a urmărit cu atenție cursele disputate și în special cele de motociclete. Ambele curse de 350 și 500 cm. c., au fost la discreția lui Ștefan Bonciu-lescu, protagonistul cursei de coastă dela Feleac. Alura cu care și le-a însușit, a confirmat încăodată excepționalele calități cu cari e înzestrat. Succesul său nu se mărginește numai la însușirea acestor dispute. A măi doborât cu această ocazie, toate recordurile existente.

Fotografia din mijloc stânga reprezintă pe Marele Voevod la inaugurare, iar cea din mijloc dreapta, startul în cursa de motociclete.

Revoluția din Spania este încă la ordinea zilei. Într'adevăr, din știrile primite s'a constatat, că regele Alfons n'a abdicat, ci a părăsit doar țara.

Fotografia din stânga, reprezintă membrii familiei regale spaniole, fotografie luată cu ocazia ultimei consfățiri a familiei de Bourbon.

(Regele Alfons XIII precum și regina Ena șed în rândul I).

Fotografia de jos, a fost luată de un reporter la Madrid. Steagul care se vede în clișeul nostru, a fost primul drapel republican, fluturând pe stradă.

„Recordwomen”-ul american, miss Helene Madison, a reușit să-și bată propriul record la înot, parcurgând 100 metri în 1:07,1, într'un basin de 18 m. lungime.

Fotografia noastră o reprezintă în momnetul saltului, înainte de performanță.

Clișeul nostru de sus ,arată primele două avioane de vânătoare românești, construite în țară, la fabricile I. A. R., după planurile d-lor ingineri Elie Carafoți și Virmour.

Ambele mașini au luat botezul aerului sub direcția d-lui locot. Iliescu-Mitralieră, care le-a experimental.

Stânga: Miss Gladys Clements a trecut canalul Mâncii într'o mică barcă-motor, stabilind astfel o performanță de valoare.

PĂMÂNTUL NU Ț ROTUND, CI UN ... DISC!!

Cea mai senzațională descoperire astronomică. - Geograful Voliva susține că pământul e un disc?! - Care e adevărul?

ECLIPSA de lună dela 2 Aprilie a produs o senzație enormă în cercurile astrologice și astronomice.

Astrologii susțin că totdeauna evenimentele cerești sunt însoțite și de mari evenimente aici pe Pământ. O fi poate o simplă coincidență? Nu știm. Cert e că astrologii au totdeauna dreptate. Putem dar înregistra coincidența sau consecința — e aproape indiferent — că eclipsa roșie a fost urmată de... căderea guvernului în România, de proclamarea republicii în Spania.

Astronomii au fost surprinși, observând în lunete că umbra Pământului nu e perfect rotundă, ceea ce e descoperirea cea mai senzațională făcută în Astronomie.

E într'adevăr curios, că s'au putut măsura depărtările planetelor și stelelor, s'a cântărit cu precizie soarele și luna, iar dimen-

Industriașul Voliva, care afirmă să pământul e un disc.

(fice), deasemenea au scris volume întregi despre geografia planetei Marte (mai precis: ariografia), dar în schimb nu se cunoaște propria noastră lume, decât în mod superficial.

De-aceea nu e surprinzător că forma Pământului n'a fost încă stabilită și în consecință ziarele americane, au dreptul să publice fel de fel de știri și articole foarte exagerate, pentru a mai stârni oarecare senzație în public, pe aceste vremuri de criză grozavă.

AFIRMAȚIA CURIOASĂ A GEOGRAFULUI VOLIVA: PĂMÂNTUL E UN... DISC

Wilbur Glenn VOLIVA, un fabricant de zahăr, arhimilionar, vândând că Einstein a fost primit în America într'un mod cu totul excepțional, asaltat de sute de ziarști, fotografi, speakeri, cinematografiști și reporteri de televiziune, ba a fost numit și șeful Pieilor Roșii, ca

Jos: Fotografia luată din avion la San Diego.

Sus: „Piramida terestră” a abatelui Moreux; și, și jos: două hărți vechi ale „terrei”. În ambele, pământul este reprezentat ca un disc.

sionile pământului nu sunt încă îndejuns de cunoscute, ba nu cunoaștem nici forma exactă a lumii ce o locuim.

Din punctul acesta de vedere, astronomii seamănă cu acei oameni, cari văd numai paiul din ochiul altora, fără a-și vedea bârna enormă din propriul lor ochiu. Intr'adevăr, astronomii cunosc în cele mai mici detalii toate configurațiile geografice ale lunii (mai precis: selenogra-

ful care cunoaște cel mai bine tainele Cerului, se hotără să facă și el o teorie mai tare decât cea a relativității. Cum un arhimilionar își poate permite orice capriciu, un astronom îi sugerează ideea să afirme că Pământul nu e rotund și atunci va deveni după Lindbergh și Chaplin, omul cel mai popular al noului continent.

În 24 ore Voliva deveni omul zilei. Presa americană îi consacră zilnic coloane întregi. Au intervenit și savanții, s'au născut polemici vii și probabil în vacanță, presa nu se va ocupa decât de teoria acestui mare negustor de zahăr, pentru a mai îndulci astfel amărăciunile noastre.

Ce vrea Voliva? El afirmă deocamdată că pământul e un disc(?) și dovedește asta cu ajutorul unui compas și al unei hărți, cum se vede în fotografie.

Cum americanii sunt oameni cari se alarmează chiar de o umbră, s'au mobilizat astronomii și chiar aviatorii pentru a liniști publicul.

Astfel unul din așii aviației locotenentul T. R. Frederick s'a ridicat la 5500 metri și a fotografiat panorama dintre San Diego, California și țărmul Oceanului Pacific. Această fotografie dovedește că pământul e rotund și nu un disc prin faptul că distanțele între extremele liniei punctate sunt mai înalte decât centrul.

Ipozeza d-lui Voliva rămâne deocamdată de domeniul fanteziei.

Mai interesantă e ipoteza lui Moreux că pământul are o formă piramidală, adică e un glob diform, cu fețe și vârfuri, având o asemănare cu o piramidă înscrisă într'o sferă.

PĂMÂNTUL E O PIRAMIDA

Iată ce spune celebrul astronom abatele Th. Moreux:

„Pământul e aproape rotund, aceasta e fapt cert; mișcarea lui de rotațiune l-a umflat la equator și l-a turtit la poli, așa sună formula devenită astăzi clasică.

Dar volumul lui micșorându-se, ca urmare a răcirii, pământul s'a găsit în cazul unui balon desumflat încetul cu încetul; el tinde spre o formă piramidală cu patru fețe și patru vârfuri.

Aceasta e teoria cea nouă, puțin cunoscută, pe care voi încerca s'o vulgarizez în câteva pagini.

Dacă aruncăm o privire asupra globului pământesc, suntem imediat loviți de aglomerarea continențelor în emisfera de nord, unde pământul ocupă o suprafață cu atât mai mare, cu cât ne apropiem mai mult de poli.

Într'adevăr, dacă se reprezintă pământurile australe prin 100 părți, cele boreale ocupă 225. E aproape raportul constant între continente și oceane. Un al doilea punct atrage încă atențiunea. Aproape toate unitățile mari geografice, se sfârșesc ascuțit și au deci forma triunghiulară.

Însfârșit, un al treilea fapt ciudat, mai puțin aparent dar poate mult mai semnificativ: dacă dintr'un punct oarecare, situat pe unul din continente, străpungem globul pământesc în linie dreaptă și trecând prin centru, ajungem în plină mare pe fața apusă — și invers.

Această dispozițiune o putem numi generală pentru că se realizează de 19 ori în 20 de cazuri.

Însfârșit Oceanul arctic și continentul antarctic se găsesc la extremitățile aceluiaș diametru.

Ei bine, toate aceste particularități nu se pot explica decât numai admitând pentru globul terestru o formă apropiată de o piramidă cu patru fețe.

Cercelând mai de aproape, vom găsi cu siguranță, întocmai ca și la o piramidă de felul acesta, patru fețe și patru vârfuri.

Unul din vârfuri ocupă nordul occidental al Rusiei și cuprinde de asemenea Finlanda și Scandinavia; al doilea are centrul lui spre baia lui Hudson și cuprinde partea septentrională a Americii de Nord. Însfârșit putem situa pe cel de al treilea în Siberia orientală spre Yakutsk.

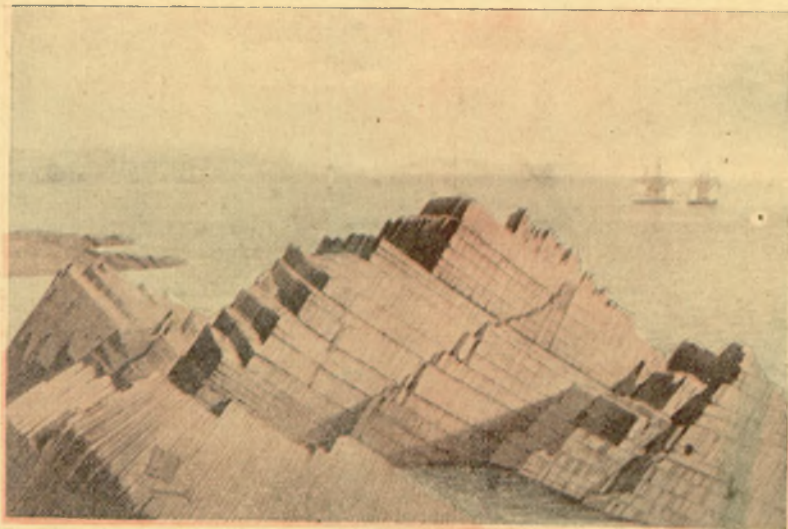
Din aceste trei vârfuri pleacă ramificațiuni care mai mult sau mai puțin continuu, se prelungesc până la Polul Nord.

Atlanticul meridional, Oceanul Indian și Pacificul formează fețele opuse.

Cât privește fața a patra și ultimul vârf, locul lor este perfect indicat.

Misiunea Shackleton, din 1908 ne-a dovedit în mod sigur existența unui mare continent austral: deci, polul sud este neîndoișos, al patrulea vârf al piramidei terestre.

Mai adăogăm încă și constatarea că razele polare ale globului sunt inegale și că, între distanța polului nord și centrul pământului și aceea a Polului Sud și acelaș centru e o diferență de 8 km. precum

Stânci marine în Anglia, rămase înclinate în urma unui cutremur. și faptul că atât equatorul, cât și diferențele meridiene nu sunt cercuri regulate și ajungem la concluziunea firească că, pământul nu e rotund”.

★
In cele ce urmează vom face un scurt istoric al studiului forme pământului.

FORMA PĂMÂNTULUI ÎNTR'O PRIMĂ APROXIMAȚIE

Ce observăm noi de la prima vedere? Când suntem în mijlocul unei câmpii vaste sau în largul mării, aruncându-ne privirea în orice parte, vom vedea că pământul se întinde până la infinit și de asupra capetelor noastre o boltă imensă de azur pare că s'ar sprijini la nemărginirea orizontului. În ori și care parte a lumii am fi, noi am observa pământul sub aceeaș formă de întindere infinită, mărginită pentru vederea noastră de un orizont circular, datorit îmbinării aparente a porțiunii de pământ vizibile cu boltă cerească, care nu este decât limita pătrunderii vederii în adâncurile atmosferei. Mai observăm că orizontul vizibil devine cu atât mai mare cu cât ne aflăm la o înălțime mai mare, pe un turn înalt sau pe un munte.

CE CREDEAU CEI DIN ANTICHITATE?

Aceste două observații ar fi de ajuns pentru ca din coordonarea lor, un cugetător să deducă forma sferică a pământului. Dar cei vechi aveau mai multă fantezie decât rațiune. Unii credeau că pământul este plan și se întinde până la infinit, alții își dădeau seamă că pământul nu poate fi plan și adminteau că este ca o coajă de nucă așezată cu convexitatea în sus, sau ca o barcă răsturnată. Pământul fiind un corp greu, nu putea fi așezat liber în spațiu; trebuia dar sprijinit de ceva. Unii îl așezau deadreptul într'un ocean fără fund, alții îl sprijineau pe un elefant uriaș și se mulțumiau cu atâta. Alții sburau cu gândul mai departe, căci nu puteau să lase în văzduh elefantul celor greoi și-l așezau cu picioarele pe 4 stâlpi uriași. Dar stâlpii pe ce stau? — se întrebau cu gravitate bătrânii noștri stră-

moși, îngroziți de necunoscut. Pe o broască țestoasă, răspundeau unii, ca printr'o revelație divină și broasca trebuia să plutească în mod fatal pe un ocean fără fund, purtând astfel în spațiu stâlpii, elefantul, pământul cu acel minunat cer și cu destinele omenirii.

ARISTOTEL ȘI ROTUNJIMEA PĂMÂNTULUI

Marele filozof grec a dedus rotunjimea pământului, din observația eclipselor de lună. Se știe că în-

Distanța dela pământ la soare e de 149.400.000 km. Dacă înmulțim înălțimea piramidei lui Keops cu 1 miliard căpătăm 148.208.000, distanța de la pământ la soare cu o aproximație cu care ne-am fi mândrit la sfârșitul sec. al XIX, spune abatele Moreux.

Raza polară a pământului, aflată după atâtea expedițiuni, pentru care statele civilizate au cheltuit zeci de milioane și cari au costat viețile atâtor exploratori, este evaluată la 6.356.521 m. Acest număr nu este altul decât cotul egiptean întrebunțat în construcția piramidei 0,635.521 m. înmulțit cu 10 milioane.

În această piramidă mai sunt însemnate cu o exactitate uimitoare greutatea, densitatea și temperatura medie a globului pământesc, date calendaristice etc. Iată dar cum egiptenii știau cu 4000 de ani înainte de Hs. forma exactă a pământului și dimensiunile sale cu o precizie cunoscută deabia în sec. XX.

COLUMB ȘI FORMA PAMANTULUI

Cristofor Columb care a descoperit America în 1492 datorește această descoperire fără voie, cunoștințelor sale astronomice. Columb era convins de rotunjimea pământului, dar nu avea idei precise de mărimea lui. Astfel el credea că dacă reprezentăm prin $\frac{3}{4}$, ocolul pământului atunci $\frac{2}{3}$ reprezintă drumul obișnuit (de est) în spre Indii și $\frac{1}{3}$ noul drum apusean, pe care voia să-l parcurgă. Pământul este însă cu mult mai mare decât îl credea Columb, astfel că drumul nou pe care voia să-l parcurgă era $\frac{2}{3}$ din ocolul globului, în timp ce distanța din Europa și până în minunatele țări ale Indiilor Cipangului și Țara Soarelui-răsare nu reprezintă decât $\frac{1}{3}$ din înconjurul sferei pământesti.

Columb nu știa că între Europa și Indii se află marea continent american și a murit crezând că a ajuns pe la vest la țărmurile răsăritene ale Indiilor.

COPERNIC ȘI GEOCENTRISMUL

Ptolomeu, astronom din Alexandria (sec. III după Hs.) expuse în opera sa cunoscută sub numele de „Almagesta“, teoria epiciclor în care pune pământul în centrul universului și explică neregularitățile mișcării soarelui și a plantelor printr'o minunată combinare de cercuri numite epicicli. Almagestul pe care Ptolomeu îl numise „Megali Sintaxis“ (compoziția cea mare) a stăpânit astronomia timp de 14 veacuri. Epiciclurile s'au înmulțit pentru a fi în concordanță cu mișcările plantelor.

Astronomul polon Copernic (1473-1543) nemulțumit de teoria lui Ptolomeu începu să studieze scrierile antichității și descoperi între altele minunata credință a lui Philolaus, astronom din școala pitagoriciană (sec. III în de Hs.) Philolaus punea soarele în centrul sistemului planetar și pământul îl pune să se învâртеască în jurul soarelui, împreună cu celelalte planete. Copernic se convinsese după câțiva ani de studiu, dar dete ideile sale la lumină abia în anul morții sale. Copernic alungă deci pământul din centrul universului (geocentrism) și-l prefăcu într'o modestă planetă, care se mișcă în jurul soarelui, așa cum corespunde realității. Copernic era convins de rotunjimea pământului. Mai târziu se dovedi însă că pământul e turtit la poli, ba nu e nici măcar o sferă turtită, fiind un fel de piramidă.

Iată dar la ce se reduce „senzaționalul“ lui Voliva, atât de comentat în ziarele americane...

NEPTUN

CRONICA CINEMATOGRAFICĂ

d. i. rucianu

N'avem aci nici timp nici loc, pentru a ne pierde în preambule și în considerațiunile de ordin general. De altfel cititorul va putea găsi asemenea lucruri într'un foileton apărut în „Adevărul” (politic). Incepem deci de-a dreptul cu analiza detaliilor (căci valoarea unui film, cum am spus-o de câteva ori, stă în valoarea amănunțelor de joc și a imbinărilor lor).

Dela primele proiectii, suntem luați pe sus. Ni se reprezintă desvelirea unei statui inchinată Păcii. Discursuri de ambe sexe, care „imită” șgomotul vorbirii omenești. Un domn vine la tribună și face nă-nă-nă; apoi vine o doamnă care face nă-nă-nă. Ne închinăm exact și precis tot ce spun. Ceea ce-i o palmă foarte răcoritoare pentru toți cei ce nu cred în profunzimea imbecilitate și absoluta inutilitate a „filmului vorbitor”.

Statuia se desvelește. Și — ce să vedem? În poalele madamei de 6 metri, care șade pe un fotoliu, simbolizând pacea, doarme un omuleț zdrențos și sgribulit. În lipsă de pace între popoare, noua statuie debutează totuși onorabil, asigurând puțină pace privată, unui biet vagabond nedormit.

Bine-înțeles, pacifiștii veniți la solemnitate protestează și se indignază. Atunci Charlot, încă burzului de somn și neîndemânatec ca de obicei, începe să se dea jos.

Trebuie însă să știți că la picioarele Cucoanei de piatră, se găesc doi bărbați din aceeași substanță și deasemenea gigantici. Unul, întinde un palos, pe care îl pune în serviciul Păcii. Celălalt, întinde bratul, oferind — ați ghicit — iarăș Pacea.

În momentul când Charlot descinde, își agată turul pantalonilor în palosul din dreapta, care îl străpunge și țese prin altă parte. Charlot atunci alunecă și se găsește ținut în suspenzie, agățat de pantalonii, ca într'o țepă, de către paladinul Păcii. În momentul acela muzica militară, care nu vedea ce se întâmplase, întonează imnul național. Firește, toată lumea e atunci obligată să ia poziția de drepti, iar ofițeri, soldați și polițiști duc mâna la capelă. Vă puteți închipui spectacolul. O adunare oficială care salută solemn o namilă de piatră ținând în țepă, ca pe un pui în frigare, pe prima victimă, în stil păgân, care se jertfește în ofrandă pe altarul Păcii...

După ce se degajază, Charlot se odihnește puțin, servindu-se ca de un strapontin, de palma generos întinsă a statuii din stânga. Pe mâna care oferă pacea, Charlot și-o găsește pe a lui, așezându-se binisor.

Peste cât-va timp, Charlot se împrietenește cu un bețiv, om foarte bogat și desperat de patima care îl stăpânește. Acesta este apucat, pentru Charlot, de o prietenie din aceea frenetică de om beat. Îl duce acasă, îl îmbracă frumos, și pleacă cu el la petrecere într'un local foarte „șic”.

Aci se întâmplă un lucru care a făcut poate pe mulți spectatori să exclame: „Vezi! De ce nu vrea Charlot să renunțe la unele trucuri ieftine din vechiul său repertoriu?” Intr'adevăr, când traversează pista de dans pentru a ajunge la mese, parchetul teribil de alunecos îl face să-și piardă echilibrul și să execute unul din acele triluri cu picioarele pe care le-am mai văzut și în alte filme. Decât un asemenea spectator n'a observat un alt detaliu. Înainte de a cădea, Charlot mai făcuse ceva, ce-i drept foarte scurt, dar foarte semnificativ. Cât e el de mic și de caraghios în jacheta lui prea largă, îl vedem umflându-se în pene, și luând un ifos de amfizion care pe trece musafirii în saloanele sale. În acest scop, întinde mâna dreaptă în

sus, cu un gest de „homme du monde accompli”, cu aerul „grand-seigneur” al boierului învățat să în gâzda. Și se simte așa de bine, așa de la el acasă, în această ipostază de om bine-crescut, de gentleman care oferă nici o ospitalitate! (Psihologia lui Charlot este aceea a omului care ar vrea tot timpul să dea, să dea altora tot ce are).

Dar această plăcută senzație nu e menită să dureze mult, căci intervine numai decît „ironia lucrurilor” — personaj principal în comedile sale. De data asta, intervine sub forma unei podele alunecoase care distruge instantaneu aerele senioriate ale bietului omuleț. Apogaturile pe care ghetetele sale le fac pe parchet sunt doar o fracțiune din ideea scenică de care ne ocupăm; gestul principal e altul; este cel dela început, cel făcut cu mâna dreaptă, și care e făcut în chip absolut inimitabil. Pot spune chiar că pe mingea Charlot mă entuziasmează mai ales cu câte o mișcare scurtă, ca aceea cu mâna dreaptă, de care am vorbit mai sus. Acolo avem mai limpede ca ori-unde viziunea resurselor subtile ale geniului său.

Altă dată avem un alt „gag” (așa se numesc aceste „unități umoristice” în terminologia californiană) care ar putea, la prima vedere să pară cam ieftin. I se servește lui Charlot o porție de macaroane foarte întortochiate. În același timp localul se umple cu serpentine svărlite dela mese. Una din ele, având forma exactă a unei macaroane, spânzură deasupra lui, Charlot o confundă cu cele din farfurie și le mănâncă simultan. Bineînțeles, cele veritabile se termină, cealaltă nu, și Charlot mestecă, mestecă fără a-i da de capăt. La un moment dat se ridică în picioare pentru a urmări spre cer drumul falsei macaroane. Dar bețivul său prieten vede, rupe serpentina și silește pe Charlot să se reaseze.

Se va spune desigur că toată asta e o comicărie de calitate destul de inferioară.

Decât, aci ca și în cazul precedent, s'ar trece cu vedere un mic detaliu, foarte scurt, care dă întregii bufoneriei un interes general. Și anume este gestul bogatului amic în momentul când taie serpentina. Un gest de o clipă, care însă exprimă următoarea idee:

— „Restul de hârtie, lasă-l; n'ai nevoie să-ți strici pofta de mâncare cu hârtie. Când ești cu mine poți consuma orice, oricât de scump. Spune să-ți aducă ce vrei. Nici nu-i bună la gust, hârtia de serpentine”.

Și asta, fără să vrea să facă spirit, cu acea seriozitate, cu care omul beat vorbește de câte o bazaconie ireală. Aci bețivul nostru își exprima simpatia pentru noul său prieten și hotărârea de a-l ajuta, de a-i oferi un trai inbelșugat:

— „S'a terminat mizeria; de acum încolo nu vei mai fi nevoit să te hrănești cu hârtie”.

Și îl mângâie pe obraz. Toată acea stare sufletească interesantă și rebarbativă la analiză, care este generozitatea de om beat, generozitate care prezintă particularități originale absente din generozitatea normală este redată prin acest gest.

Bine-înțeles, nu am terminat. Pot zice chiar că abia am început. În cronica viitoare ne vom ocupa și de alte detalii, care merită să fie menționate. Firește, nu de toate, ci doar de acelea care sunt în legătură cu o problemă de estetică cinematografică. Am analizat chestia cu discursurile rostite și nearticulate, pentru că dovedeau anumite lucruri, în ce privește inutilitatea vorbitoarelor; am citat chestia

cu statuia, pentru că e interesantă pentru felul cum se „atacă” începutul unui film. Este metoda „exordului ex abrupto” așa cum liceenii știu că a făcut Cicero în Catilinare. Treci direct, brutal, în miezul lucrurilor, fără nici o preparație. Este, cum zic francezii „le coup de point à la figure” care din primul moment ne ridică la nivelul maximum al atenției și interesului. Apoi am citat câte-va gag-uri pentru că ridicau chestiunea, importantă întru toate pentru criticul cinematografic, al unei false interpretări posibile din partea publicului. Îmi dau seama că unele detalii pot săpa, și din cauza aceasta anumite comicării pot părea de o efect ieftin și de o calitate inferioară. Explicarea acestor lucruri ce pot fi trecute cu vederea în timpul reprezentației, este una din sarcinile de căntenie ale cronicarului cinematografic.

Mai sunt și alte „gag”-uri în acest film care se găesc în aceeași situație: par de o calitate mediocră, când în realitate sunt minunate de evocatoare. Ne vom ocupa de ele într'o cronică viitoare.

Cât despre părțile într'adevăr extraordinare ale acestui film, nici nu e nevoie să mai vorbim. De pildă toată

chestia luptei homerice a lui Charlot pe ring, este de o perfecție care face inutil ori ce comentariu.

S'ar cădea să vorbesc și de cusururi, alt element foarte important într'o analiză de film. Din fericire, greșeli — cum era și de prevăzut — nu sunt. Adică s'ar putea la urma urmelor indica două, dar de importanță destul de minimă.

Astfel, e momentul când bețivul toarnă din distracție conținutul a două sticle de whisky în pantalonii lui Charlot. „Gag”-ul în sine e excelent, căci se leagă de o serie întregă de alte gesturi de care vom vorbi altădată. Aci însă remarcăm doar că actorul care execută asta o face prost. Se vede că e atent unde toarnă (la început nu; la început face asta bine; a doua oară însă se cunoaște că e lucru potrivit).

A doua greșală e vitrina florăriei unde se petrec ultimele scene. Sticla e foarte transparentă și avem necontent impresia că florăria este în aer liber, și asta chiar după ce știm că suntem în casă. Trebuia să se pună doar câteva litere pe geam ca să se vadă că e prăvălie.

Dar, firește, astea-s fleacuri fără importanță.

SCHERK
BERLIN NEW YORK VIENNA

De vânzare la drogerii, farmacii și parfumerii

Apa de față Scherk
mă ajută minunat să
păstrez fragezimea
și curățenia perfectă
a tenului meu

Apa
de față
Scherk

„REALITATEA ILUSTRATA”. — Director Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.

Prețul abanamentelor: Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.

REALITATEA

ilustrată

BCU Cluj / Central University Library Cluj

OCUPAȚIUNI DE PRIMĂVARĂ: Lillian Bond dela M. G. M. răsădește în loc de pomi... bani. Avea-va oare recolta așteptată?

Atelierele „Adevărul” S. A.